

ACHTERVOLGD DOOR EEN VERLEDEN

Van Adri Rovers is eerder verschenen:

Een Eigen Dimensie (in 2014 onder pseudoniem **Adri Adrianovyc**)

- Dit boek gaat over een licht autistische jongeman van 23, genaamd Andrew. Hij wordt verliefd op de 26-jarige Elise, die zelf een verstandelijke beperking heeft. Zij twijfelt echter over een eventuele relatie met Andrew, maar op een dag worden zij door een vriend en de vriendin ervan uitgenodigd om met hun naar een bungalowpark te gaan.

Adri 'Adrianovyc' Rovers

Achtervolgd door een Verleden

Schrijver Adri 'Adrianovyc' Rovers
Omslagontwerp Adri Rovers
Druk/Uitgave *Brave New Books.nl*
Copyright © 2018 Adri Rovers
ISBN 978 94 021 7402 1

www.bravenewbooks.nl

INHOUD

Hoofdstuk		pagina
1	De Inbraak	7
2	De Twee Verdwenen Dagboeken	12
3	Slechts één Vaag Spoor	19
4	Een Reactie op de Eerste Verdenking	30
5	Een Inbraak, Ergens Anders	39
6	Een Boze Reactie	47
7	Treitereteksten op een Voorgevel	56
8	Het Verdenken van een Geintjesmaker	65
9	De Mysterieuze Verdwijning van Gary	71
10	Een Zoektocht Wordt op Ingezet	80
11	Een Griezellig Telefoontje	92
12	De Stem van Gary	104
13	De Gijzeling	117
14	De Reis naar Zuid-Engeland	126
15	De Stadsboulevard van Torbay	147
16	Mikella's Geheim	159
17	Een Wandeling in Noodweer	172
18	Dromen over een Romantisch Schip	184
19	Een Hevige Zoen en de Karaóke-Avond	196
20	Een Verwarrende Sms	208
21	Onzekerheid bij een Kasteel	220
22	Een Verrassingscadeau	232
23	Oostwaart via Hoffelijke Tuinen	245
24	Verliefd Oogcontact op de Ferry	258
25	Die 'Liefdesbrief'	266
26	Een Weekend om Niet te Vergeten	275
27	Grilligheid	289
28	Een Middag in Herentals	300
29	Dat 'Jongetje van Tien'	312
30	Nog Meer Verwarring	317
31	Korte Visite	327

32	De Housewarming-Party	337
33	Een Droom Valt in Duigen	352
34	De Teloorgang van een Vriendschap	362
35	Een Macabere Vertoning	375
36	Terug bij de Plaats van de Gijzelneming	388
37	De Vlucht naar een Nieuw Vasteland	392
38	De Nasleep van een Nachtmerrie	408

1 De Inbraak

Woensdag 22 Oktober. Op die dag reed ik s'ochtends, in een auto naar een villa. Mikella, een 34 jarige vrouw woonde daar, en haar kende ik van jaren eerder. Hoeveel jaar kan ik nog niet zeggen, maar ooit hadden zij en ik een korte relatie. Wij kenden elkaar destijds goed.

Laat ik eerst maar eens vertellen, waarom ik op die woensdag naar Mikella's villa toe ging. Ik wist toen, dat zij s'ochtends haar twee kinderen naar school bracht en daarna naar haar werk ging. Haar kinderen waren een jongen en een meisje, en zelf werkte Mikella bij een inpakbedrijf. Haar man, Gary runde een tandartspraktijk en werkte daar als hoofd tandarts. Ik was van plan om in de villa van Mikella en Gary te gaan inbreken. Dit om bepaalde redenen. Mikella was vaak te ver gegaan met uitspraken over anderen, en onder hen was ik daar een van. Ik moest iets van haar hebben, een dagboek. Die liet ze mij ooit zien in de nazomer van 2004, toen ik een keer in haar toenmalige flatappartement op bezoek was.

In het dagboek had Mikella vele gebeurtenissen opgeschreven, en ook foto's opgeplakt. Zo stond zij met de wereldbekende DJ Armin van Buuren op een foto, die diep in een nacht was geschoten. Mikella zelf stond slaperig met halfdichte ogen op de foto, wat op zich nogal fout uitzag, maar ik aan de andere kant ook wel sexy vond. Zij schreef bijna elke dag in haar dagboek en schreef daarbij vele gebeurtenissen op, mooie, maar helaas ook negatieve. Soms schreef zij ook lasterende dingen op, en soms ook hatelijke. Ik wist zo goed als zeker dat zij ook van die negatieve dingen over mij moet hebben opgeschreven, want het was bekend dat ze heel weinig kon hebben.

Zo was ik ooit op een verhuisfeestje van Mikella. Tijdens dat feestje schepte zij op, dat ze bij een concert provocerend andere bezoekers aan de kant dwong te gaan, om zo makkelijker bij het concertpodium te kunnen geraken. En dit om zo op te kunnen vallen, met als motto: 'Ik ben op Valentijnsdag jarig'. Mikella was ook inderdaad op Valentijnsdag geboren, om precies te zijn 14 februari 1980. Daarmee is zij ruim een halfjaar jonger dan mij.

Over het weinig kunnen verdragen van Mikella heb ik zowat voorbeelden. Zo fokte zij zich regelmatig op over een jongen, die vroeger bij haar op school zat en tegen haar zou hebben gezegd, dat zij nooit de ware liefde zou tegenkomen. Mikella sprak er herhaaldelijk met kwade ondertoon over, en soms tot grote ergernis van anderen.

Bovendien kon Mikella heel gemeen zijn. Ze vertelde vaak leugens aan anderen, met als doel om er zelf beter van te worden. En jammer genoeg lukte haar dat ook. En zo kreeg zij meer macht en lachte ze ook vaker, en ging het leven haar zo ook onterecht makkelijker af.

Dit alles kon ik niet toelaten. Dat mocht niet! En daarom besloot ik, om in het huis van Mikella en haar man te gaan inbreken. Hun geld of sieraden interesseerden mij echter niet. Nee, ik moest Mikella's dagboek hebben! Als ik die wist te bemachtigen, kon ik daarin lezen, en daarmee de waarheid over haar valse innerlijk aan het licht brengen.

Mikella en Gary woonden met hun 7-jarige zoon Remi en 5-jarige dochter Emily in een villa in Lommel, een stad in de Belgische Kempen. De negen meter hoge villa had twee verdiepingen boven de huiskamer, en de bovenste ervan was een zolder. In de voorgevel zat een dakkapel op het schuine dak, en links van de villa zat een garage. De villa had een voortuin, en achter een sierlijke achtertuin met een sauna erbij.

Dat ik dit allemaal wist over die villa, komt omdat ik daar al vijf keer was geweest. De eerste drie keren keek ik zittend op een bankje, aan de overkant van de straat, wie er op welke tijdstippen in de villa waren, en bij de vierde keer ging ik vermomd als postbode langs de voorraam ervan. Zo kreeg ik de huiskamer daar te zien, en bij de vijfde keer klom ik over de tuinpoort van de schutting heen, om de gehele achtertuin te verkennen. Om even terug te komen op Mikella's gezin. Haar zoon, Remi was voor een zevenjarige zeer vooruitstrevend. Zijn zusje, Emily had echter een visuele beperking, want zij was aan een oog blind en zag met het andere oog slechts veertig procent. Allebei waren zij de laatsten die ik leed aan zou willen doen, want zij waren nog maar kinderen, en hun met iets rottigs confronteren zou ik zeker niet willen.

Even na 07.00 uur verliet ik op de woensdag 22 Oktober mijn woning in Deurne een Antwerpse voorstad. Ik stapte daar in een door mij gestolen auto, en reed daarin zonder rijbewijs (die ik nooit heb mogen halen van de wet), naar de villa van Mikella en Gary. Rond 08.00 uur bereikte ik die villa, en ik parkeerde daar mijn auto schuin aan de overkant van de straat. Zo kon ik kijken wie er dat huis al uit was, en wie daar nog uit moest komen. Gary was wellicht al weg, dat wist ik zeker! Mikella moest nog met haar twee kinderen naar buiten komen, en rond 08.15 uur gebeurde dit. Ik zag toen de tuinpoort van de villa opengaan, en Mikella door de poortopening naar buiten komen, met aan haar handen een fiets. Emily zat daar achter op een kinderzitting, en Remi liep daarachter met een kinderfiets. Hij deed de poort achter zich dicht en liep met Mikella naar de straat toe.

Amper dertig meter voor mij staken zij de weg over. Ik vreesde hierbij dat Mikella mijn richting in zou kijken en mij ook zou herkennen. Maar gelukkig gebeurde dit niet en gingen zij linksaf, en fietsten zij rustig weg uit mijn zicht.

Toch bleef ik nog vijf minuten in de auto zitten, voor het geval dat Mikella en haar kinderen toch nog terug zouden komen. Pas na die tijd deed ik mijn handschoenen aan, en pakte ik van de achterbank een hamer. Ik verstopte die onder mijn jas, stapte uit de auto en stak de weg over, en liep over het pad langs de voortuin naar de villa. Toch keek ik daar nog even, voor de zekerheid via de voorraam naar binnen, maar niemand was daar in de huiskamer te bekennen. Ik kon dus mijn inbraak uit gaan voeren.

Nog een keer keek ik goed om mij heen. Niemand reed, fietste of liep door de straat, of was vanachter een raam van een omstaande villa te bekennen. Ik haalde een klopsleutel uit mijn jaszak, stak die in het slot van de voordeur en gaf er met een hamer een tik op. De deur ging open, en ik stapte de villa in en deed daar eenmaal binnen de deur weer dicht.

Toch had deze inbraak een groot risico. Het Alarm! Als deze af zou gaan, was ik er gloeiend bij, en zou ik niet alleen de gevangenis ingaan voor inbraak, maar ook wellicht door Mikella en Gary worden aangeklaagd voor stalken. Maar gelukkig ging er nog geen alarm af, en het risico dat er tijdens deze inbraak alsnog een alarm zou afgaan, moest ik toch nemen. Anders zou ik nooit bij Mikella's dagboek kunnen geraken.

'Waar kan dat boek toch liggen?' vroeg ik mij af. 'Misschien heeft zij die niet meer, maar het zou zo op zolder kunnen liggen, of in haar slaapkamer'. Tijd om hierover na te denken had ik echter niet, want elk moment dat ik in de villa bleef, was er kans dat ik van buitenaf door een buur of een voorbijganger zou worden ontdekt, of dat Mikella toch terug zou komen. Ik moest dus gelijk het huis gaan doorzoeken.

Ik besloot om als eerste de zolder uit te kammen. Ik ging de trap in de linkerhelft van de gang op, en kwam daar boven uit op een overloopgang. Zowel in de rechtermuur als in de linkse muur van die gang zaten elk twee deuren, en achter de gang leidde een steile trap naar boven. Ik ging die trap op en kwam zo uit op de zolder. Deze had twee rechte muren en twee schuine kanten, en op een schuine kant zat een dakkapel. Onder die kapel stond een bed, en aan elke rechte muur stond een kast.

Bij het bed stonden vijf kartonnen dozen. Ik maakte die open en begon ze te doorzoeken. In de eerste twee dozen trof ik echter enkel kleding aan, en in de derde enkel dvd's en cd's. Pas in de vierde en vijfde doos kreeg ik boeken te zien, maar dit waren o.a. drie oude Guinness Book-of-Records-boeken, een hitlijstendossier, een biografie over een voetballer en vele

tijdschriften. Ook doorzocht ik de twee zolderkasten, maar zelfs daarin kon ik geen dagboek vinden.

Ik ging via de trap weer terug naar de eerste verdieping en opende daar de eerste deur, in de nu links zittende muur. Daarachter zat een middelgrote slaapkamer, met daarin een eenpersoonsbed, een kast en een kleine bureau. Tegen de rechtermuur zat een boekenplank bevestigd, en daarop lagen kinderboeken. De kamer zag er jongensachtig uit, en ik begreep dat dit de slaapkamer van Remi was.

Nee, daar kon Mikella's dagboek niet liggen. Ik deed de deur van de kamer weer dicht en ging naar de deur, rechts aan de overkant van de gang. Ik maakte die open, en daarachter verscheen een grote slaapkamer. Daarin stond een tweepersoonsbed, met langs beide hoofdeinden elk een nachtkastje, en rechts van de deur een kledingkast tegen de muur. Links in de kamer stond een bureaustel, met daarboven een hangspiegel.

'Aha, dus dit is de kamer waarin Mikella en Gary slapen,' mompelde ik. Ik liep naar het rechts van het bed staande nachtkastje, waarin drie lades zaten, en waarop een wekker en een foto stond en een boek lag. Ik trok de bovenste lade van het kastje open en zag daarin een armband, wat damesspullen en medicijnen, en een paarsrode boek liggen. Het boek was van A5-formaat, maar had geen tekst op de kaft staan.

'Aha, bingo!,' zei ik als reactie. Ik pakte het boek uit de lade en sloeg die open op een opslag na zo'n twintig bladzijden. In die opslag stond boven op de linker-pagina geschreven: '*dinsdag 25 Maart 2008*', met daaronder een tekstalinea. Daarin had Mikella geschreven, dat zij op haar werkplaats zou zijn lastiggevallen door een mannelijke collega. Ook noemde zij zijn naam, en de manier waarop zij over hem had geschreven, sprak alsof hij niets goed voor haar kon doen. Ik vermoedde meteen, dat die man er voor Mikella niet mooi uitzag, en dat ie alleen daarom al bij voorbaat niet zou deugen voor haar. Ook stond geschreven dat zij hem al gewaarschuwd had, en dat ze bij de volgende keer de politie op hem af zou sturen.

Dit laatste herkende ik bij Mikella. Zij viel zelf regelmatig een man lastig, en beschuldigde die daarna dat hij haar lastig zou vallen. Zo gemeen kon zij zijn.

In het paarsrode dagboek zaten ook heel wat foto's geplakt, maar niet zoveel als in het dagboek waar ik eigenlijk naar zocht. De foto waarop Mikella half slapend naast DJ Armin van Buuren stond, zat dus ook niet in dat boek. Ik moest dus verder zoeken en deed het dagboek weer dicht. Ik trok de middelste lade van het nachtkastje open, en trof daarin een andere A5-formatig boek aan. Deze had een vermiljoenrode kaft en was bij het uiteinde van de bladzijden veel breder dan bij de rug. Ik herkende dit

boek en pakte uit de lade. Ik sloeg die open op één derde en las daar in de opslag '22 oktober 2002', met daaronder een alinea. Daarin vertelde Mikella dat zij naar een café was gegaan en daar een jonge man was tegengekomen. De jonge man had kort blond haar en stond op een foto op dezelfde bladzijde. Ook stond geschreven dat hij Mikella leuk vond, maar zij hem maar eng vond. Na het lezen hiervan bladerde ik verder, en wat verderop kwam ik de foto tegen, waarop Mikella half slaperig naast DJ Armin van Buuren stond.

'Yes, bingo!', riep ik. 'Nog even wat lezen, en dan weg hier'. Ik bladerde nog verder in het boek en trof daarna een tekstalinea aan, van een paar jaar later. Daarin vertelde Mikella, dat zij in Antwerpen een leuke jongeman had ontmoet, om met hem op vakantie te gaan. Ik bladerde nog verder en trof nu een alinea aan, dat geschreven was op 10 mei. In die alinea maakte ik op, dat Mikella erg pissig op mij was en mij toch niet zou hebben vertrouwd. Zij had geschreven, dat ik een leugenachtige, vunzige en gevoelloze schoft was, die alleen maar op seks en macht zou kikken. Dit was voor mij de druppel die de emmer deed overlopen. 'Aha, dus je lastert mij?!', mompelde ik. 'Jij wil de mensen laten geloven, dat ik niet deug?! Dat is dom van je Mikella, heel dom!' Ik was razend, zo razend dat ik de bladzijde met die tekst wilde verscheuren, maar toch bedacht ik mij. Ik besloot om de twee dagboeken in mijn eigen woning te gaan lezen. Ik verstopte ze onder mijn jas en liep zo de slaapkamer uit, waarbij ik de twee bovenste lades van Mikella's nachtkastje opzettelijk liet openstaan. Ik nam de trap weer naar beneden, en terug bij de voordeur keek ik door het kleine raampje ernaast, naar buiten. Op dat moment reed er een auto voorbij, en om niet te worden opgemerkt, wachtte ik met het openen van de deur totdat de auto uit het zicht verdween.

Ik opende de voordeur, stapte naar buiten en liep terug naar mijn auto, alsof er niets aan de hand was. Eenmaal in de auto haalde ik Mikella's dagboeken en mijn hamer onder mijn jas vandaan, en legde ik die op de autostoel naast mij. Ik deed mijn autogordel om en reed daarna weg van de villa.

2 De Twee Verdwenen Dagboeken

Woensdag 22 Oktober 2014. Ik haalde na een ochtend hard werken mijn zoon en dochtertje van school, en bracht ze naar huis. Eenmaal thuis zette mijn zoon en ik onze fietsen in de schuur en liepen wij via de achtertuin en achterdeur, ons huis binnen. We hingen in de gang onze jassen op aan de kapstok, en daarna dekte ik de tafel, terwijl mijn zoon en dochter televisie gingen kijken.

Laat ik eerst wat over mijzelf vertellen. Ik ben Mikella, en ik ben geboren op Valentijnsdag, 14 februari 1980. Ik trouwde in 2007 met Gary, die ik in 2004 voor het eerst ontmoette in een café. Hij en ik kregen al snel verking, en ruim een halfjaar na ons huwelijk werd onze zoon Remi geboren. Hij kwam kerngezond ter wereld, en in de herfst van 2009 volgde de geboorte van ons dochtertje, Emily. Emily heeft echter een beperking, want zij is aan een oog blind en ziet met haar andere oog slechts veertig procent. Ook rechtop lopen is moeilijk voor haar.

Mijn man, Gary werkte als tandarts. Hij had een eigen tandartspraktijk, en moest als eigenaar daarvan hard werken. Hij maakte zestig werkuren per week, en kon zich slechts drie weken in het jaar laten vervangen door een onderbaas. In die weken gingen hij en ik met onze kinderen op vakantie, en dan meestal met de auto naar een Zuidelijker Europees land. Zo gingen wij in de zomer van 2012 naar het Gardameer in Italië, in 2013 naar Rovinj in Kroatië, en in 2014 naar Kufstein in Oostenrijk.

Nu ik over vakantie spreek, kan ik mij weer herinneren dat voordat ik Gary leerde kennen, met 'mensen van mijn niveau' op vakantie ging (ten minste, dat dacht ik destijds). Dit was met groepsreizen bij een reisorganisatie, voor mensen met een beperking. Eigenlijk spreek ik daar liever niet over, maar dat hangt wel af van, over welke reisgenoot het dan gaat.

De manier waarop Gary en ik elkaar hebben leren kennen, was kloppend. Hij en ik hadden al direct intens oogcontact en zoenden elkaar snel. In het najaar van 2004 begonnen wij onze relatie, waarbij ik nog goed weet, dat dit officieel werd tijdens een housewarming-party in mijn toenmalige flatappartement. Gary was toen al elf jaar niet meer verliefd geweest, en daarmee wist ik eigenlijk al, dat hij echt van mij zou houden. Het voelde gewoon goed.

Wat echter triest is, is dat er ook mensen bestaan die bij het minste of geringste zien van zoiets, jaloers worden en het geluk van zo'n stel dan

kapot willen maken. Sommigen gaan zelfs zover, dat ze gaan tegenwerken en stoken als ze daar de kans voor krijgen. En zoiets ondervond ik, wat begon op woensdag 22 oktober 2014.

Op die dag ruimde ik na het lunchen met mijn zoon Remi en mijn dochter Emily, de tafel af. Remi ging opnieuw televisie kijken, en Emily speelde met een van haar poppen. Nadat ik de tafel had afgeruimd en de vaatwasser had ingeladen, ging ik via de gang en de trap naar boven. Ik opende daar in de overloopgang de deur van de slaapkamer van Gary en mij, maar schrok me rot, toen ik die kamer binnenstapte.

Van het nachtkastje rechts van ons bed, lagen de twee bovenste lades opengeschoven. Dit was bij de helft van het bed, waarop ik altijd sliep. Ik liep naar het kastje en merkte daar, dat mijn twee paarsrode dagboeken die er jarenlang inlagen, waren verdwenen.

Ik kreeg een paniekerig gevoel, maar moest rustig zien te blijven. Ik vroeg mij af wie de dagboeken zou hebben afgepakt, en vreesde dat het door een inbraak kwam. Maar sporen van een inbraak kon ik niet ontdekken, en hierop hoopte ik weer, dat een van mijn kinderen de boeken zou hebben gepakt.

Van Remi wist ik in ieder geval, dat hij heel nieuwsgierig kon zijn. Ook kon hij soms doordrammen als hij zijn zin niet kreeg. Daarnaast heeft hij op zijn school weleens rare streken uitgehaald, met als gevolg dat hij tot drie keer toe van zijn juffrouw strafwerk moest maken. De eerste keer voor het slaan van een klasgenoot, de tweede keer voor een lijmflesje open op zijn kop neer te zetten in een rek, en de derde keer voor het ongevraagd meenemen van A4-papier.

Emily was daarin tegen een rustig meisje. Zij had vaak enkel oog voor haar twee speelpoppen en speelde daar zo vaak mee, dat ik bijna zeker wist, dat zij mijn dagboeken niet gestolen kon hebben. Ik liep hierop mijn slaapkamer uit en ging over de trap zo'n zeven treeën naar beneden.

Ik riep: 'Remi! Remi! Kun je even naar boven komen?'

Remi kwam direct de gang in. 'Ja Mama?,' reageerde hij.

'Kom eens even mee!,' zei ik tegen hem. Ik leidde hem naar boven, naar mijn slaapkamer en wees daar naar het openstaande nachtkastje. 'Ben jij hieraan geweest?,' vroeg ik.

Remi schrok. 'Nee Mama!,' zei hij. 'En ik kom bijna nooit in deze kamer'.

Ik twijfelde echter hieraan. 'Oh? Hoe kan het dan, dat de bovenste twee laden van mij nachtkastje openstaan?,' vroeg ik. 'Er zijn daar twee boeken uit verdwenen, Remi! Twee dagboeken!'

'Wat?! Dagboeken?,' reageerde Remi. Hij scheen niet te weten waar ik het over had.

Toch moest ik daar zeker van zijn. 'Ja Remi, twee dagboeken! En voor alle zekerheid ga ik je kamer doorzoeken,' zei ik. 'Het zijn hele belangrijke boeken. En oh wee, als ik die in jouw kamer vind, dan blijf je voor straf een week binnen! Begrepen?!'

'Mama, ik heb niks gestolen!,' verdedigde Remi zich. 'Ik zweer het je!' 'Dat weet ik pas als ik je kamer heb doorzocht,' zei ik. En ik liep naar de deur van Remi's slaapkamer, die precies aan de overkant van de gang zat, en maakte die open.

Eenmaal in die kamer keek ik eerst op de boekenplank van de rechtse muur. Daarna doorzocht ik het bureau en vervolgens de kledingkast, maar ik vond niks. Zelfs onder het bed en onder de lakens ervan was geen enkel spoor van de dagboeken te bekennen. Ik werd er erg onrustig van, en moest opeens ook nog verontschuldigen tegenover Remi, omdat ik niks vond. Van zijn gezicht kon ik een flinke boosheid aflezen.

'Sorry Remi! Ik dacht echt, dat jij die boeken uit mijn kamer heb gepakt,' zei ik.

'Maar dat was helemaal niet zo, hè Ma?!,' reageerde Remi hard en fel.

'Waarom geloof je mij gewoon niet?!'

Nu moest ik hem wel vertellen waarom. 'Remi, het spijt me! Die boeken die ik kwijt ben, zijn gewoon erg belangrijk voor mij. Maar ik weet nu echt zeker dat jij ze niet gestolen hebt. Sorry!,' verontschuldigde ik mij weer. Remi keek mij echter nog steeds heel boos aan. 'Is dat alles? Jij hebt mij gewoon laten schrikken!,' riep hij. 'Ik voelde dat ik op mijn donder kreeg voor iets wat ik niet heb gedaan! En waarom zijn die twee boeken van jou zo belangrijk?!'

Die vraag overviel mij. Ik zuchtte en zei: 'Dat leg ik je later nog wel uit. Maar wil je het alsjeblieft niet tegen Emily zeggen? Zij is nog maar vijf, en ze zou het heel naar vinden'.

'Naar? Hoezo?!,' vroeg Remi. 'Moet ik nou ook nog gaan liegen tegen mijn zusje, die altijd aardig is?! Je moet gewoon eerlijk tegen haar zijn Mam!,' Dit kon hij nu niet van mij eisen. 'Remi, jij houdt je mond tegen haar hierover!,' beval ik hem. 'Zij is veel te jong voor al deze ellende!'

'Oh, en ik dus niet?!,' veronderstelde Remi kwaad.

'In ieder geval niet zo jong als Emily,' zei ik. 'Dus vertel het haar niet. Ik begrijp heus wel dat je eerlijk tegen je zusje wil zijn, maar dat kan nu niet! Je begrijpt toch wel, dat kleine meisjes bang worden van enge verhalen?'

'Oh? En jongens mogen dan nooit bang zijn?,' veronderstelde Remi weer.

'Dat is niet eerlijk!'

Ik kreeg even medelijden met hem. 'Sorry Remi! Ik begrijp heus wel dat jij soms ook bang bent, maar als je later groot bent, dan komt er een tijd dat

je niet bang meer mag zijn. Zo zit het leven nu eenmaal in mekaar,' vertelde ik.

'Het is gewoon niet eerlijk!,' protesteerde Remi. 'En dat jij dat nog goed vind ook?! Ik wil je niet meer zien. Laat mij met rust!'

Ik twijfelde hierop of ik wel meteen zou gaan. 'Dat meen jij niet,' zei ik.

'Jawel Mam, ga weg!,' beval Remi. 'Je hebt mijn slaapkamer overhoop gehaald, en daar ben heel kwaad over!'

Ik besloot, om hem voorlopig alleen te laten. Ik liep zijn slaapkamer uit, deed de deur dicht en liep naar de trap toe. 'Kom je dadelijk nog wel naar beneden?,' vroeg ik toch nog.

'Nee!,' antwoordde Remi fel.

Dit had ik maar te begrijpen, hij was echt kwaad. Ik ging naar beneden en stapte daar terug de huiskamer in, waar Emily nog steeds met een van haar poppen speelde. De televisie stond echter nog aan, en ik zette die uit en ging daarna naar Emily. Zij bleek van de woordenwisseling tussen Remi en mij niets te hebben gehoord. Toch wilde ik er zeker van zijn, of zij inderdaad niet mijn dagboeken had weggehaald.

Dit moest ik slim spelen. Ik vroeg: 'Emily, vind jij het goed als ik jou kamer nog één keer poets en stofzuig? Dan heb je een extra schone kamer'.

Emily nam dit op als een goede bedoeling. 'Ja hoor!,' antwoordde zij. 'Maar wil je dan wel van mijn tekeningen afblijven?'

'Ja Emily, natuurlijk,' zei ik met een glimlach. Ik stapte de gang weer in en haalde daar uit de berging een stofdoek en een stofzuiger. Deze nam ik mee de trap op, en ik opende boven in de overloopgang de deur van Emily's slaapkamer, die naast de kamer van Remi zat.

Emily's slaapkamer was een vrij kleine kamer, van negen vierkante meter. Daarin stonden een bed en een kledingkast, en een klein tafeltje met daarop de tekeningen. Ik deed in de kamer de deur achter mij dicht en begon met de Franse slag de kamer schoon te maken. Tegelijkertijd zocht ik ook naar mijn twee dagboeken, maar ook hier vond ik ze niet. Zo moest ik uitsluiten, dat Emily per ongeluk de boeken zou hebben ontdekt en die naar haar kamer zou hebben meegenomen.

Met doek en stofzuiger verliet ik de kamer. Ik ging naar de badkamer, maar ook daar leverde mijn zoekactie niets op. Ik begon weer te vrezen, dat de verdwijning van de boeken het werk was van een inbreker, en in dat geval zou ik niet meer in mijn eigen villa veilig zijn. Ik werd bang en hoopte, dat Gary de boeken heeft proberen weg te doen of stiekem geleend zou hebben. Maar dat leek mij zo onwaarschijnlijk!

Al die gedachten mompelde ik. Ik wilde niet dat Emily dit zou horen. In dat geval zou zij erg bang worden, en ook beseftte ik dat ik al een geruime tijd

op de eerste verdieping was. Als ik te lang wegbleef, zou Emily toch wel eens lang genoeg met haar poppen kunnen hebben gespeeld en nieuwsgierig worden naar mijn lange afwezigheid.

Ik ging met de stofzuiger en de stofdoek weer mee naar beneden, en zette die daar terug in de berging. Daarna liep ik de huiskamer weer in, en ik zei: 'Emily, je kamer is weer schoon'.

Emily die nog steeds aan het spelen was, keek op. 'Oh? Dank je wel, fijn,' zei ze. 'Maar heb je toch wel mijn tekeningen laten liggen?'

'Ja Emily, natuurlijk,' antwoordde ik met een glimlache. Natuurlijk lachte ik niet echt, want binnen in mij voelde ik onrust. Mijn dagboeken waren gewoon verdwenen, en dus kon ik er niet meer in schrijven. Ik kon er nu niet meer omheen, dat iemand buiten mijn gezin de boeken had gestolen. Rond 18.00 uur kwam Gary, mijn man thuis. Hij en ik dineerden samen met Remi en Emily. Maar nadat zij rond 20.00 uur naar bed gingen, vertelde ik Gary over de verdwijning van mijn dagboeken. Ik vroeg aan hem of hij die toevallig had meegenomen, maar Gary antwoordde dat hij daar nooit inlas en het bijhouden van een dagboek maar onzinnig vond. Dit bevestigde mij, dat de twee boeken waren gestolen door een inbreker, en dat die het geraffineerd heeft uitgevoerd, want aan de buitenkant van de villa waren geen sporen van de inbraak achtergelaten.

Ook heel vreemd is, dat mijn dagboeken als enige spullen uit de villa waren verdwenen. Verder lag alles keurig op zijn plaats. Ik ging nadenken, en vroeg mij hierbij af wie de inbreker zou kunnen zijn.

'Kent die inbreker mij?,' vroeg ik aan mezelf. 'Vroeger kende ik heel wat mensen waarmee ik het slecht kon vinden, maar ook mensen waarmee ik bevriend was en de vriendschap heel vervelend eindigde'.

Ik dacht hierbij aan ene Patrice, een jongen die ik kende van de brugschool. Hem heb ik nooit gemogen. Patrice was een vervelende jongen die mij vreselijk pestte. Zo zei hij geregeld tegen mij, dat ik een kurkdroog gezicht had en dat ik nooit de ware liefde van mijn leven zou tegenkomen. Ook manipuleerde hij klasgenoten van mij, maar waar ik hem het meeste om hekelde was, dat hij ook makkelijk andere meisjes versierde. Dit door erg overdreven aardig tegen ze te doen.

Maar toch hielden zijn relaties (gelukkig) niet lang stand. In het begin van zo'n relatie deed hij wel aardig tegen die vriendin, maar daarna begon hij dominant tegen haar te doen. Uiteindelijk knapte het meisje dan af op hem, en als zij het dan uitmaakte kon ik weer lachen in mijn vuist. Zo'n hekel had ik aan Patrice, ik kon hem wel schieten. Want hij verpeste heel veel voor mij.

Reden genoeg voor mij, om Patrice dus te verdenken van die diefstal. Ik overlegde met Gary om de politie te bellen. Gary zei dat hij het ermee eens was, en ik pakte mijn mobiele telefoon om het nummer van de politie te bellen. Al snel kreeg ik een telefonist aan de lijn, en die vroeg aan mij naar wat er aan de hand was. Ik vertelde, dat ik in de middag, na mijn lunch naar mijn slaapkamer was gegaan, en daar ontdekte dat mijn twee dagboeken waren verdwenen.

‘Oh? Maar waarom heeft u ons dan niet direct gebeld?,’ vroeg de telefonist.

Ik vertelde hem dat mijn man, Gary als tandarts werkte. Dat hij een hele drukke praktijk had, en dat ik eerst wilde weten of een van mijn kinderen de boeken zou hebben weggepakt, voordat ik de politie zou bellen.

De telefonist begreep dit enigszins. ‘O.k. Maar hebt u enig idee, wie de dader zou kunnen zijn?,’ vroeg hij.

Ik twijfelde echter even. ‘Dat weet ik niet, maar ik ben er bijna zeker van dat de inbreker mij kent,’ gaf ik als antwoord. ‘Ik denk in eerste instantie wel aan een ex-klasgenoot van mij op school, en hij heet Patrice van Heist’.

‘Oh, Patrice van Heist? O.k.. Maar u bent er niet zeker van?,’ reageerde de telefonist.

‘Nee..., niet helemaal zeker,’ antwoordde ik, met enige twijfel.

De telefonist zweeg even. ‘Mmm! Ja Mikella, als u het niet zeker weet en er geen bewijzen tegen die Patrice zijn, dat hij zou hebben ingebroken bij u, kunnen wij hem niet oppakken. Dat begrijpt u toch wel?’

‘Ja agent,’ zuchtte ik.

‘Precies. En u kunt hem niet aanklagen zonder bewijs. Dan zou hij jou weer kunnen aanklagen voor laster,’ vertelde de telefonist. ‘Maar bent u morgen vrij? Dan kunnen we in uw huis onderzoeken, of er door de dader vinger- of voetafdrukken zijn achtergelaten, of eventueel haren enzo’.

Dit overviel mij. ‘Uh sorry, ik moet morgen werken,’ legde ik uit.

‘Dan belt u toch gewoon af?,’ suggereerde de telefonist. ‘Hoe eerder wij in uw huis onderzoeken, des te beter dat is voor jullie’.

Even dacht ik na. ‘Ja, daar hebt u wel gelijk in,’ gaf ik toe. ‘Maar kunnen jullie dan wel komen als mijn kinderen nog op school zijn?’

‘Ja hoor, dat kan. Wanneer zijn uw kinderen dan morgen op school?’

Weer dacht ik even na. ‘Van 08.30 uur tot en met 15.00 uur. En ik werk van maandag tot vrijdag, van 09.00 uur tot 14.00 uur, uitgezonderd op woensdag. Dan ga ik om 12.00 uur alweer naar huis,’ vertelde ik.

‘Aha! Weet u wat? Bel maar naar uw werkgever, dat u door de inbraak van vandaag, morgen wat later komt. Dan zullen wij om 09.00 uur in uw woning zijn,’ stelde de telefonist voor. ‘Lukt u dat?’

‘Ja meneer. Maar het bedrijfspersoneel zal mij dan wel van allerlei vragen gaan stellen,’ reageerde ik.

‘Mikella dat zal heus wel meevallen. Uw werkleider zal dan vast wel ingrijpen, en hij zal ook vast een zwijgplicht hebben,’ meende de telefonist. ‘Zoiets hebben wij ook in onze politiemacht’.

Dit stelde mij enigszins gerust. ‘Oh? O.k., dat klinkt al beter. Maar wat zou die inbreker kunnen doen, die mijn dagboek heeft gestolen?’, vroeg ik weer. ‘Hij of zij zal mij vast kennen, en misschien heb ik wel over diegene iets opgeschreven, en zal die dat tegen mij gaan gebruiken’.

‘Mikella, maakt u zich geen zorgen. Dat zal die inbreker echt niet gaan doen,’ probeerde de telefonist mij gerust te stellen. ‘Als ie jouw aanklaagt, pakken wij hem of haar zo op, want dan weten wij dat ie uw dagboek heeft gestolen. En geloof ons; schrijven over iemand is niet strafbaar, zolang u de teksten maar voor uzelf houdt. En u bent slachtoffer, omdat die twee boeken van u gestolen zijn’.

Ik was hier echter nog niet zo zeker van. ‘Wat, meent u dat echt?’, vroeg ik. ‘Ja, die twee boeken zijn uw eigendom! En dat weegt zwaarder’.

Dit luchtte mij enigszins op. ‘Oh? Nou, ik ben blij om dat te horen,’ zei ik.

‘Ja, dat snappen wij. Maar maakt u zich vooral geen zorgen. Wij doen echt ons best om die inbreker op te sporen,’ beloofde de telefonist.

‘Fijn!’, reageerde ik. ‘En jullie krijgen hem toch wel te pakken, hè?’ Even werd het weer stil. ‘Meestal wel,’ zei de telefonist.

Dit gaf mij hoop, en een beter gevoel. ‘O.k.? Nou, dan hoop ik het beste maar,’ zei ik als reactie.

‘Zo horen wij het graag,’ zei de telefonist. ‘En is er verder nog iets?’

Ik dacht even na. ‘Nee agent!’, antwoordde ik.

‘O.k.? Mooi! Nou uh..., tot morgen’.

‘Ja, tot morgen!’, zei ik. En ik hoorde dat de verbinding verbroken werd.

Direct daarna vertelde ik aan Gary over het onderzoek, die de politie op de volgende dag zou uitvoeren. Gary vond dit een juist besluit, want het zou de veiligheid van onze villa versterken. Hijzelf was financieel de eigenaar ervan. Hij stelde zelfs voor om op die vrijdag vrij van zijn werk te nemen voor het onderzoek, maar ik haalde hem toch weer over, om gewoon naar zijn werk toe te gaan. Dit lukte mij en blij was ik erom, want ik wilde immers geen sporen van angst aan de inbreker laten zien.

3 Slechts één Vaag Spoor

Donderdag 23 oktober. Gary en ik hoorden om 06.30 uur de wekker afgaan. Gary stond op en nam een douche in de badkamer, terwijl ik nog wat na draaide in bed. Nadat hij klaar was met douchen en aankleden, stond ikzelf op en nam ik ook een douche in de badkamer. Ik kleepte mij daarna aan en poetste mijn tanden, en liep vervolgens de badkamer uit. Via de trap liep ik naar beneden. Daar zei ik Gary nog even gedag. Hij stond op het punt om naar zijn werk te gaan, en zodra hij weg was ging ik weer naar boven.

Ik maakte Remi en Emily wakker, en hielp Emily met het wassen, omkleden en tanden poetsen. Remi deed dit allemaal zelf. Na het omkleden gingen wij alle drie naar beneden, en daar dekte ik de tafel voor het ontbijt. Nadat Remi, Emily en ik hadden ontbeten, ruimde ik de tafel weer af en stopte ik het eten terug in de kasten en koelkast. Het gebruikte serviesgoed stopte ik in de vaatwasser, en daarna gaf ik het sein aan Remi en Emily dat wij zouden vertrekken. We trokken in de gang onze jassen aan en gingen via de achterdeur van de huiskamer naar de achtertuin.

Rechts achterin de tuin stond de schuur. Links achterin stond een houten sauna. Gary en ik gebruikten die zomers om erin te ontspannen en jarenlang heb ik van zo'n sauna gedroomd.

Remi en ik pakten onze fietsen uit de schuur. We liepen daarmee naar de poort van onze tuin. Ik maakte die open en liet Remi met zijn kleinere fiets als eerste door de poortopening gaan. Daarna liepen Emily en ik er doorheen, en daarna maakte ik de poort weer dicht. Ik zette Emily op de achter-zitting van mijn fiets en stapte evenals Remi op de fiets, om daarop naar school toe te fietsen.

Remi en Emily zaten allebei op diezelfde school, ergens in Lommel. Deze had een kleuter- en een basisschoolafdeling. Emily zat in Kleuterklas Twee, en Remi in de tweede klas van de basisschool. Eenmaal bij school aangekomen zetten Remi en ik onze fietsen in de stalling, en ik haalde Emily van mijn fiets af. We liepen alle drie het schoolgebouw in, en daar bracht ik Emily en Remi naar hun klassen toe. Daarna verliet ik het schoolgebouw en fietste ik weer terug naar mijn huis.

Thuis aangekomen zette ik mijn fiets, op slot voor de villa neer. Ik liep het huis weer in en deed daar in de gang mijn jas uit. Na die te hebben opgehangen pakte in de huiskamer mijn telefoon, en ik belde naar mijn werkgever, Gustave. Al snel kreeg ik hem aan de lijn, en ik vertelde hem

over de inbraak die in mijn huis had plaatsgevonden, en dat rond 09.00 uur een paar agenten de woning zouden onderzoeken. Gustave begreep dat dit wel even kon duren en maakte er geen punt van. Hij gaf mij er bijzonder verlof voor, mits ik weer naar de werkplaats zou komen als het onderzoek klaar was.

Nadat dit telefoongesprek was beëindigd, liep ik naar de keuken. Daar zette ik een pot koffie. Ik zette daarna de televisie aan, en keek daarop naar het Journaal van België 1. Daarin kwam een klein nieuwsbericht voorbij, over de inbraak in mijn villa.

Toch duurde het nog tot 09.20 uur, voordat de deurbel ging. Ik stond op, liep gelijk naar de voordeur toe. Ik maakte die open, en in de deuropening verschenen twee politieagenten. De ene was kaal was en leek ongeveer vijftig jaar te zijn, en de andere had kort haar en leek rond de dertig.

De oudere kale agent deed het woord. 'Goedemiddag mevrouw. U bent Mikella Zeegers?,' veronderstelde hij.

'Ja, dat klopt,' antwoordde ik knikkend. Zeegers was mijn achternaam.

'O.k.? En er is in dit huis ingebroken?'

'Ja! Er is hier iemand binnengedrongen, maar dat is niet aan de buitenkant van dit huis zichtbaar. En de inbreker heeft mijn twee dagboeken gestolen,' vertelde ik.

'Mmm. Ja, dat is vervelend,' reageerde de kale agent. 'Dan gaan wij hier dit huis onderzoeken. Ik zal ons trouwens even voorstellen, die jonge agent is Kevin en ik ben Piotr. Mogen wij binnenkomen?'

'Ja hoor,' antwoordde ik. Ik liet de twee agenten binnen, en vroeg aan hun of zij eerst nog koffie wilden. Maar de agenten weigerden dit aanbod en wilden direct met het onderzoek beginnen.

Die dagboeken van u lagen in uw slaapkamer?,' veronderstelde Piotr.

'Ja, de slaapkamer van mijn man Gary en mij,' antwoordde ik. Ik leidde de agenten de trap op naar boven, en wees daar naar de deur van mijn en Gary's slaapkamer. Eenmaal daarbinnen wees ik naar het nachtkastje, aan de kant van het bed waar ik sliep, en ik trok de twee bovenste lades ervan open. 'Kijk! Hier lagen die twee dagboeken in,' zei ik.

Agent Piotr keek er serieus naar. 'O.k., o.k.. Maar wij moeten wel eerst nagaan of hier ook nog vinger- en voetafdrukken zijn achtergelaten, in deze slaapkamer. En dat kan nog wel even duren,' zei hij.

Dit laatste vond ik minder om te horen. 'Oh? O.k. Maar kunnen jullie dan over een anderhalf uur dan wel weer klaar zijn. Ik heb mijn werkgever beloofd, om vanmiddag weer te komen werken,' legde ik uit.

'Mevrouw Zeegers, vergeet dat nu even! Wij moeten ons werk goed doen, en dat heeft tijd nodig,' meende Piotr. 'Maar wij doen ons uiterste best, en

als u naar beneden gaat, kunnen wij ons onderzoek uitvoeren, en goed uitvoeren. En dan zijn we ook eerder klaar met het onderzoek. O.k.?’ Ik kon hier maar het beste in meegaan. Er zat niets anders op. ‘Goed..., ik ga wel naar beneden,’ zei ik. Ik liep mijn slaapkamer uit en ging via de trap weer naar beneden, zodat de agenten het onderzoek konden starten. Ik ging naar de keuken en schonk daar voor mijzelf een kop koffie in, en ging daarna zitten op de bank in de huiskamer. Daar keek ik weer televisie, waarop nu een tv-serie werd uitgezonden.

De agenten deden een uur en een kwartier over het onderzoek. Hierbij doorzochten zij de slaapkamer van Gary en mij, de overloopgang, de zolder en de gang bij de voordeur. Toch konden ze geen vingerafdrukken vinden en vonden ze enkel een paar lichte schoenafdrukken op de parketvloer in de overloopgang. De afdruk zou van schoenmaat 42 zijn, maar moest nog op het bureau, door de politie verder worden onderzocht.

Het horen van schoenmaat 42 zette mij wel aan het denken. Ik vroeg mij af, welke kennissen van mij, schoenen van die maat droegen. Agent Piotr merkte dit blijkbaar, en vroeg of ik al enig idee had, wie er zou hebben ingebroken.

Ik dacht even na. ‘Ja,’ zei ik.

‘O.k.? En wie is diegene?’, vroeg Piotr.

‘Patrice van Heist!’, antwoordde ik. ‘Hij had in ieder geval schoenmaat 42. Dat weet ik nog, van toen hij en ik rond mijn vijftiende op school gymden’. ‘Ok.? En daarom verdenkt u hem?’

Ik wist nu ineens niet wat ik moest gaan zeggen. Ik begon te huilen.

Piotr legde een arm om mijn schouder. ‘Hé Mikella,.... Wat is er?’, vroeg hij. ‘Die Patrice..., het was zo’n gemene rotzak. Hij treiterde mij vroeger, en genoot ervan als ie zag, dat ik mij ongelukkig voelde,’ vertelde ik. ‘Hij zei steeds dat ik een uitgedroogd en lelijk gezicht had, en praatte steeds op mij in dat ik nooit de ware man zou tegenkomen. En ik kan dat maar niet vergeten’.

Agent Piotr dacht even na. ‘Mmm. Ja, dat is vervelend. Maar kom op Mikella! Laat je toch niet door zoiets uw leven bepalen,’ zei hij als reactie.

‘Denk aan de mooie dingen. Die Patrice verdient uw aandacht niet’.

Hier had hij wel gelijk in, maar mijn angst voor Patrice maakte dat moeilijk.

‘Ja, maar ik was bang voor hem. En het zou zo kunnen, dat hij weer angst op mij wil gaan inboezemen,’ vertelde ik verder.

‘Mmm. Ja, dat kan. Maar bij de meeste pestkoppen is dat niet zo,’ zei Piotr echter. ‘Een pestkop krijgt meestal spijt van wat ie heeft gedaan en veranderd.’

Dit kon ik niet geloven. 'Ja, maar Patrice heeft nooit zijn excuses aangeboden,' argumenteerde ik tegen.

'Misschien durft hij dat wel niet,' suggereerde Piotr. 'Maar aangezien u nog angsten voor hem hebt, zullen wij wel met hem gaan praten. Heeft u anders nog mensen gesproken, die de inbreker zou hebben gezien?'

Dit was niet het geval. 'Nee! Nee!,' antwoordde ik. 'Ik heb wel verder nog wel lichte verdenkingen, maar ik geloof niet dat een van degenen die ik slechts licht verdenk, heeft ingebroken bij mij.'

Agent Piotr keek mij serieus aan. 'Oh? O.k.! Maar wij zullen de zaak echt grondig doorzoeken,' beloofde hij. 'In ieder geval ondervragen wij Patrice, en we zullen zijn schoenmaat natrekken. Misschien doorzoeken wij ook zijn huis.'

Dit luchtte mij wat op. 'Aha, mooi!,' reageerde ik. 'En jullie krijgen de dader toch wel te pakken hè?'

'Wij doen ons uiterste best Mikella,' beloofde Piotr. 'En wees vooral niet bang. Wij zullen in ieder geval vaker door deze straat heen rijden, en dan zal het risico op een tweede inbraak in uw huis veel kleiner zijn. Dan zal de inbreker echt wel gaan uitkijken, want anders pakken wij hem zo op'.

Ik was echter nog niet zeker van het laatste. 'Oh, is dat echt?,' vroeg ik na. 'Ja, echt!,' meende Piotr.

'O.k.? Fijn om te horen,' reageerde ik.

'Dat horen wij graag,' zei Piotr. 'Maar wij moeten zo weer verder gaan, want er wachten nog andere klanten op ons'.

'Oh? O.k., ik begrijp het,' zei ik. En ik leidde de agenten naar de voordeur en liet ze daar uit, waarbij Agent Piotr beloofde dat hij binnen een week iets zou laten horen over de voetafdruk van de dader.

Nadat de agenten in hun politieauto waren gestapt en weggereden, sloot ik deur van mijn villa weer. Ik ging de trap op naar boven, en stapte daar de slaapkamer van mij en Gary weer in. Ik keek daar, of de agenten tijdens hun onderzoek naar de sporen, nog spullen van ons hadden verplaatst, maar gelukkig stond bijna alles nog netjes op zijn plaats.

Inmiddels was het alweer 10.55 uur. Dit betekende dat als ik nu op mijn fiets zou stappen, rond 11.05 uur op mijn werk zou komen. Ik liep de trap af naar beneden en trok in de gang mijn jas aan. Ik ging via de voordeur naar buiten, maakte daar mijn fiets los en stapte op het voertuig, om zo naar mijn werkplaats toe te gaan.

Ergens tussen 11.05 uur en 11.10 uur kwam ik daar aan. Eerst ging ik naar Gustave, mijn werkleider toe, maar hij vroeg aan mij of ik op deze dag nog wel wilde gaan werken. Hij beweerde dat hij het zich best kon voorstellen, als het voor mij teveel zou worden en ik daarop naar huis zou gaan. Maar ik

wilde mij niet laten kennen en ging naar de lopende band, om daar te beginnen met het inpakken van de computers.

Hoewel dit werk op een Sociale werkplaats gebeurde, lag de werkdruk daar toch hoog. Wij pakten met tien man zeshonderd computers per dag in, wat nogal veel was. Aan het begin van de band vouwde de eerste arbeider een doos uiteen en legde een tweede man er een piepschuimmodel in. De derde man legde een muis en een oplaadkabel in de doos, en ik en mijn tegenover staande collega, Johan legden er een laptop in. De zesde arbeider legde er een gebruiksaanwijzing bij, en de zevende vouwde de doos dicht. De achtste man legde die op een pallet, en als er vijftig dozen met laptops op lagen, haalde iemand de pallet op met een palletwagen. Deze plaatste dan ook weer een nieuwe pallet neer, en twee anderen (man 9 en 10) voerden de laptops en onderdelen bij ons aan. Zo konden wij als ploeg blijven doorgaan.

Mijn collega's waren verbaasd, dat ik zo laat op mijn werk verscheen. Sommigen van hen vroegen hoe dat kwam. Ik werd daarop zenuwachtig en verzon snel, dat ik bij de dokter was geweest.

Mede door dit voelde ik mij niet goed tijdens het inpakken. Ook dacht ik aan de inbraak, waarbij mijn dagboeken verloren waren gegaan. Ik had het idee dat de inbreker nu wel alles over mij zou weten, en dat hij of zij dat tegen mij zou gebruiken. Ik werd er bang van, en houterig en nerveus legde ik iedere laptop in de dozen, waarbij ik ook misbewegingen maakte. Zo kwam een laptop scheef in een doos te liggen en moest die daardoor weer worden recht gelegd.

Dit viel op bij Johan, een lange man van 190 centimeter. Hij was vrij mager en had kort donkerbruin haar en een leeftijd van 36 jaar. 'Hé Mikella, gaat alles wel goed met jou?', vroeg hij. 'Je ziet er nogal nerveus uit'.

Ik keek hem aan. 'Nee hoor! Nee Johan, er is niks!,' ontkende ik.

'Weet je dat wel zeker?', vroeg Johan echter na. 'Ik zie juist aan jou, dat er wel iets aan de hand moet zijn'.

De nerveusheid steeg in mij. Ik wilde eigenlijk niks vertellen aan Johan.

Maar ik dacht even na en zei zachtjes: 'Johan. Er is wel iets aan de hand'.

'Oh? O.k.. Wat is er dan?,' vroeg Johan.

Even zweeg ik, en ik zei: 'Gisteren is er in het huis van mij en mijn man ingebroken. Er zijn daarbij twee dagboeken gestolen, maar verder is er niks door de dader meegenomen. En er is aan de buitenkant van onze villa geen enkel spoor van inbraak zichtbaar'.

Johan keek mij vreemd aan. 'Mmm. Ja, dat is wel heel raar,' reageerde hij.

'Maar als iemand bij jou inbreekt om alleen maar twee dagboeken te stelen, dan moet die dat toch doelbewust hebben gedaan'.

‘Ja, dat denk ik ook,’ zei ik.

‘Maar ik wist niet dat jij een dagboek bijhield. Hoe vaak schreef jij daarin, en wat schreef je erin?’ vroeg Johan.

Dit voelde alsof hij nu informeerde. ‘Uh, ik schrijf zo’n vier á vijf keer per week,’ antwoordde ik, na even nadenken.

‘O.k.? En wat schreef je dan allemaal?’, vroeg Johan weer.

Ik was niet van plan om hem alles te vertellen. ‘Oh, van alles en nog wat. Dingen uit het dagelijks leven, van wat ik zo meemaakte op school en in mijn vrije tijd, en met het uitgaan,’ zei ik.

Johan bleef echter nieuwsgierig. ‘Oh? En schreef je dan ook wel eens dingen op over de liefde?’, vroeg hij.

‘Ja, soms,’ antwoordde ik. ‘Maar vertel het alsjeblieft niet door. O.k.?’

‘O.k...., ik hou mijn mond,’ zei Johan. ‘Maar toch wil ik jou nog iets vragen. Schreef jij ook wel eens vreemde dingen op over mensen, in je dagboek?’

Dit overviel mij. ‘Uh, wat bedoel je daarmee Johan?’, vroeg ik terug.

‘Nou, of jij ook wel eens negatieve dingen over anderen opschreef?’

Dit vond ik een hele rare vraag. Toch bleef ik glimlachen. ‘Nee! Hoe kom je daarbij? Ik zou nooit negatieve dingen over anderen in mijn dagboek zetten,’ zweerde ik.

‘Ja, maar als iemand ruzie heeft met iemand en een dagboek heeft, dan zal die toch over diegene erin schrijven?’, veronderstelde Johan. ‘De schrijver wil toch altijd zijn ei kwijt?’

Over dat laatste had hij wel gelijk, maar daar moest hij niet mee aankomen nu. ‘Ja Johan, dat weet ik! Maar wat gaat jou het aan, wat ik allemaal opschrijf?! Dat is privé! Dat zijn jouw zaken niet!’, verdedigde ik mij.

‘Jaja, dat weet ik. Maar als zo’n inbreker in jouw villa alleen maar twee dagboeken steelt, doet mij dat wel het een en ander denken,’ zei Johan weer.

‘Oh, en wat denk jij dan?’, vroeg ik.

‘Dat die inbreker jou wellicht kent,’ gaf Johan als antwoord. ‘En ik denk dat het iemand is, die jou niet mag. Jij vertelde mij toch wel eens dingen uit het verleden?’

Ik wilde weten wat hij hiermee bedoelde. ‘Oh, en wat voor dingen?’, vroeg ik.

Johan zweeg even. ‘Dat je vroeger uitging, en een lange tijd op zoek was naar een vriendje. Daar had jij het toch regelmatig over?’, stamelde hij.

‘Ja, en mijn vriendje ben ik tegengekomen. Gary en hij is nu mijn man!’, reageerde ik. ‘Of had jij soms mijn vriendje willen zijn?’

‘Nee..., nee!’, ontkende Johan. Maar denk nou eens na Mikella. Die inbreker moet iemand zijn die jaloers op jullie is, of iemand die zich door

jou bedrogen voelt, en dat jou betaald wil zetten. Jij bent vroeger toch ook regelmatig van vriendje gewisseld?’

Deze beredenering irriteerde mij. ‘Ja, een paar keer maar! Maar dat waren allemaal jongens die niet genoeg moeite voor mij deden. Ze gaven niet echt om mij,’ verdedigde ik mijzelf.

Johan keek mij hier echter bedenkelijk op aan.

‘Ga je mij nou lopen afkeuren?’, vroeg ik als reactie. Ik trok mijn handen van de lopende band weg, zodat hij nu dubbel zo hard moest werken.

Maar Johan accepteerde dit niet. Ook hij trok zijn handen van de lopende band weg. ‘Zo! Dus je wilt mij dubbel werk laten doen?!’, reageerde hij, met een boze toon. ‘Jij mij niet helpen?! O.k., dan help ik jou ook niet!’

Ja, zo hard kon hij soms zijn. Johan was iemand, die persé wilde dat iedereen gelijkwaardig behandeld werd, dus ook de mannen als vrouwen.

En ook dat ze evenveel moeite voor elkaar zouden doen voor elkaar en gelijk beloond werden. Hij wilde gewoon dat alles eerlijk ging en lette daar zo fel op, dat ik dat juist weer irritant vond. Maar zo was hij nu eenmaal.

Johan had autisme, maar had ook zijn goede kanten. Zo kon hij openstaan voor nadelige werksituaties en oplossingen bedenken. Ook kon hij mij raad geven, wanneer ik een probleem had.

Maar nu had ik het gevoel dat hij niet echt achter me stond, en dat Johan de nog onbekende inbreker zelfs verdedigde. Boos keek ik hem aan. Ik zei dat hij de uitspraak die hij net deed, niet tegen mij moest gebruiken.

Maar Johan hield vol dat hij gelijk had. ‘Wel als het moet! En ik ga echt niet werken, als jij dat ook niet doet! Het is oneerlijk om iemand dubbel zo hard te laten werken, alleen maar omdat ie het een keer niet met jou eens is!’, meende hij.

Ik deed alsof ik hem even niet kon volgen. ‘Wat bedoel je Johan?’, vroeg ik. ‘Dat weet jij best Mikella. Jij hebt vroeger mannen opzettelijk teveel moeite voor je laten doen!’, viel Johan mij weer aan.

Ik kreeg nu het gevoel, dat hij wilde dat ik voorschut ging. ‘Oh? En waar moeten die mannen dan teveel moeite voor doen?’, vroeg ik.

Johan gaf geen antwoord meer.

‘Nou, ga jij het nog zeggen, of durf je nu ineens niet meer?!’, vroeg ik.

Johan zweeg nog even. Daarna stamelde hij: ‘Ik denk dat jij het slachtoffer bent van iemand, die jou kent’.

Dit was oud nieuws van hem. ‘Dat zei je al tegen mij Darius!’, riep ik. ‘Je weet nu van mij dat er bij me ingebroken is, maar je doet wel alsof het allemaal mijn schuld is!’

‘Dat is niet waar Mikella!’, verdedigde Johan zich echter weer. ‘Je kunt er volgens mij niks aan doen. Maar die inbreker moet iemand zijn, die slechte

herinneringen aan jou heeft overgehouden. Ik probeer je gewoon op een juist spoor te brengen’.

Op dat moment keken vele collega’s onze kant op. ‘Wat? Is er bij jou ingebroken Mikella?’, vroeg een van hen verbaasd. Het was een korte brede vrouw van middelbare leeftijd, die Ilse heette.

Nu kon ik er niet meer onderuit. ‘Ja, er is bij me ingebroken,’ bekende ik. ‘Er zijn daarbij geen geld of sieraden gestolen, maar wel twee dagboeken. Twee dagboeken, waarin ik bijna iedere dag schreef’.

‘Oh?! Jeetje, wat vervelend!’, reageerde Ilse.

‘Ja! En het engste is, dat het de enige spullen zijn die zijn gestolen. De dief zal nu vast wel aan het lezen zijn, wat ik allemaal heb opgeschreven,’ zei ik. ‘Ik ben er gewoon kapot van’. Ik kon wel janken.

Ilse keek mij medelijdend aan. ‘Ja, ik begrijp het,’ zei ze. ‘Maar waarom kom jij dan gelijk weer hier werken na de diefstal?’

‘Ik heb twee kinderen Ilse. En ik moet voor ze werken, geld verdienen. Anders hebben zij het niet goed,’ legde ik uit.

‘Ja, maar Mikella. Gary doet dat toch al als tandarts? Tandartsen verdienen een flink salaris,’ zei Ilse echter weer.

‘Ja, maar wij wonen in een villa. En we hebben daar een hypotheek op, den die ook betaald moet worden. Net zoals het schoolgeld, de belastingen, en zorg- en verzekeringspremies!’, verdedigde ik mij.

‘Jaja, dat snap ik,’ zei Ilse. ‘Maar je ziet er zo onrustig uit. Kom mee! Dan neem ik je mee naar de werkleider’.

Dit wilde ik juist niet. ‘Nee! Ik wil doorwerken!’, riep ik.

‘Oh? Ja, dat kun je doen. Maar er is een kans, dat de werkdruk jou teveel gaat worden, en dan kan het flink misgaan,’ sprak Ilse echter op mij in.

‘Nee Ilse! Dat gebeurt niet!’, verzette ik mij.

Maar Ilse ging verder. ‘Mikella, ik meen het. Het is echt beter dat jij nu naar je werkleider gaat, en hem vertelt hoe jij je echt voelt na die inbraak! Als jij je alleen maar groot houdt, dan stort je op een gegeven moment in, en dan komt de klap veel harder aan!’, meende zij. ‘En niet alleen jij lijdt er dan onder, maar ook je kinderen en je collega’s. Wij! Begrijp je?’

Ik begon hierop na te denken. Eigenlijk moest ik wel toegeven. ‘O.k.,’ zei ik. ‘Mooi zo! Dan gaan wij nu naar de werkleider toe,’ zei Ilse.

En zo liepen zij en ik naar het kantoor van de werkzaal. In dat kantoor zat werkleider, Gustave aan zijn bureau, aan een PC. Hij zei dat wij naar binnen mochten, en ik mocht zelfs op een stoel gaan zitten. Maar toen ik zat stelde Gustave mij vragen, die ook Johan aan mij had gesteld. Met een gevoel van schaamtebeantwoordde ik die.

Gustave was van mening dat ik er niks aan kon doen, omtrent de inbraak. Toch zei hij: 'Mikella, die inbreker moet jou wel kennen. Jij hebt toch vast je dagboek aan enkele kennissen van jou laten zien?'

Deze veronderstelling klopte, maar maakte mij toch nerveus. 'Ja, dat is waar. Maar het waren alleen vrienden en ex-vrienden,' zei ik.

'O.k.? En weet jij ook nog hoeveel kennissen het waren?'

Ik moest even nadenken. 'Uhm ja. Een kennis of acht,' antwoordde ik. 'Het zijn een paar vriendinnen en wat vrienden van mij, die een dagboek van mij hebben gelezen. Met drie van hun heb ik echter geen contact meer'.

'Oh. O.k.? En kun jij je nog herinneren wie die drie zijn?,' vroeg Gustave.

Weer dacht ik even na. 'Uh ja! Een van de drie was een vriend van mij, die ik al zeven jaar niet meer heb gezien. Hij heette Patrick, en ik besloot om de vriendschap met hem te verbreken, toen bleek dat hij verliefd op mij was,' vertelde ik. 'En er was ook een man, met wie ik negen jaar geleden in onmin uit elkaar ging. Hij heette Dario ofzo, en die kende ik van een reis met een reisorganisatie. En dan nog Patrice van Heist. Hij wist ook van mijn dagboeken af, maar dwong mij het hem te laten lezen, door op school twee keer het boek uit mijn handen te rukken. En hij treiterde mij, door op mij in te praten dat ik nooit een vriendje zou tegenkomen'.

Gustave keek mij serieus aan. 'Oh? Wat gemeen van hem!,' reageerde hij.

'Dat is het ook,' zei ik. 'Die uitspraken van hem doen mij soms nog steeds pijn!'

'Ja, dat kan ik mij heel goed voorstellen,' zei Gustave. 'Maar even serieus Mikella. Ik heb de indruk dat jij nogal flink onder de spanning zit, en dat belemmerd jou. Ik zal je vandaag naar huis sturen..., en jij krijgt er bijzonder verlof voor'.

Dit wilde ik nou ook weer niet. 'Ja, maar ...,' probeerde ik.

'Mikella, denk nu even aan jezelf!,' sprak Gustave verder. 'Neem gewoon rust. Als jij dat niet doet, gaat het op een gegeven moment goed fout'.

Het kwam erop neer, dat ik geen keus had. Ik werd naar huis gestuurd. Ik verliet teleurgesteld de werkzaal, trok mijn jas aan en liep het werkgebouw uit, om daarna mijn fiets uit de fietsenstalling te pakken. Ik fietste terug naar mijn villa en zette daar mijn fiets daar in de schuur van de tuin.

Via de achterdeur stapte ik het huis binnen. Ik hing mijn jas op in de gang, en ging daarna op de bank in de huiskamer zitten. Toen dacht ik na.

'Waarom breekt diegene zo geraffineerd in bij mij?,' vroeg ik mij af. 'Vind ie dat ik ergens voor moet boeten, en wil die mij iets aandoen? Het zal toch geen gevaarlijke gek zijn? Of wil die inbreker mij ergens voor terugpakken?'

Deze gedachte gaf mij iets van een schuldgevoel, maar waar had ik nou eigenlijk schuld aan?

Ik herinner mij, dat ik ooit nog maar twintig jaar was. Toen ging ik van school af. Ik begon toen mijn werkloopbaan, en in die tijd kon bijna alles nog. Ik ging veel om met Suzanne, met wie ik jarenlang in dezelfde klas op school zat, en bevriend was. Bijna iedere zaterdagavond gingen zij en ik uit, en in het voorjaar van 2000 vroeg Suzanne aan mij, of ik met haar op vakantie wilde gaan, met een reisorganisatie voor mensen met een lichte beperking. Ik antwoordde 'Ja', en zo gingen zij en ik in Juli 2000 twee weken lang op vakantie, naar Lloret de Mar in Spanje.

Het was een mooie vakantie, waarin wij bijna elke dag uitgingen naar leuke en gezellige cafés. Op een van de dagen gingen we naar de stad Barcelona, en daar bezochten wij o.a. de Kathedraal *El Sagrada Familia* en het Gaudi-kunstpark *Parque Guell*. Het uitgaan naar de cafés vond ik het leukst, want daar kwam ik vele leuke jongens tegen. Ook zaten er in mijn reisgroep jongens die mij leuk vonden, en daardoor voelde ik mij happy in de groep. Ik besloot hierop, om het jaar erna weer met de reisorganisatie mee te gaan. In 2003 ging ik voor de vierde keer mee, en ditmaal naar Kreta, een eiland van Griekenland. Toen der tijd had ik nog verkering met Richard, mijn eerste echte vriendje, en in die vakantie leerde ik ene Dario (?) kennen. Dario was een halfjaar ouder dan mij, en ik zag hem voor het eerst bij de luchthaven van Schiphol. Hij stapte daar opeens naar mij toe, sprak mij aan en vertelde dat hij ook naar Kreta ging. Ik zei tegen hem dat ik ook met de reis meeging en vertelde daarbij over mijn vriendje Richard.

Dario en ik raakten met elkaar bevriend. Ik nodigde hem uit voor mijn vierentwintigste verjaardag, die ik op 14 februari 2004 vierde, en ging in de zomer van dat jaar met hem naar Zuid-Engeland toe. Daar leerde ik hem beter kennen. Dario werd verliefd op mij, maar toen ik later Gary tegenkwam en een relatie met hem begon, knapte het tussen Dario en mij. Erg was, dat dit in een ruzie en Dario mij ervan beschuldigde dat ik niet eerlijk tegen hem zou zijn geweest, en hem als een baksteen had laten vallen. Als reactie daarop belde ik die Dario terug, en zei ik tegen hem dat hij moest ophouden met mij lastig te vallen, of dat ik anders de politie zou bellen. Als gevolg liet Dario niets meer van zich horen.

Toen ik hieraan dacht, dacht ik even: 'Zou Dario die inbreker zijn? Hij was heel jaloers op Gary en mij, maar was wel gelijk weg nadat ik hem waarschuwde. Nee, Dario kon die inbreker niet zijn. Want hij had heel veel woorden, maar weinig daden'.

De laatste keer dat ik iets over Dario hoorde, was via Nanette, een vriendin van mij. Zij vertelde me, dat hij een paar keer bij haar op bezoek is geweest, en daar aardig was. Over mij scheen hij niet meer gesproken te

hebben, en dus moest dat betekenen, dat hij ermee opgehouden was, om kwaad over mij te spreken. Mijn boosheid op Dario nam daarop weer af. Nanette ken ik sinds de zomer van 2001, toen ik met de reisorganisatie mijn tweede reis maakte. Deze ging naar Bodrum, en ook daar gingen wij bijna iedere dag uit. Ik had toen nog geen vriendje, en in het najaar liet ik een advertentie in een wekelijkse popmuziek-magazine over mij plaatsen, dat ik op zoek was naar een vriendje. Ook liet ik erbij dat ik er een met een gespierd lichaam wilde, want dat had ik na zo'n rotperiode op de brugschool wel zeker verdiend.

Patrice was de ergste persoon bij mij op school, maar ook zaten daar van die laffe meelopers. Sommigen van hun zeiden ook, dat ik een lelijk droog gezicht had en nooit een vriendje zou kunnen krijgen. Het was een kutperiode, en ik was heel blij dat Patrice geen gelijk kreeg.

Voordat ik Gary tegenkwam en met hem trouwde, had ik echter nog wel een relatie met Richard. Maar Richard vond ik meer een sukkel. Hij gaf mij zowat altijd gelijk en liet nauwelijks horen wat hij zelf wilde. Waarschijnlijk was hij bang om ruzie met mij te krijgen en mij zo te verliezen. Toch was de relatie met hem wel fijn, want door zijn liefde voor mij, voelde ik me niet alleen. En de seks die ik met hem had was goed, maar niet zo goed als die met Gary.

Enige tijd dacht ik nog lang over deze gebeurtenissen, maar wel te lang. Ik lunchte daardoor pas rond 13.45 uur en kon nog geen uur daarna alweer van huis gaan, om naar de school van Remi en Emily toe te gaan. Ik fietste naar de school en haalde ze daar om 15.00 uur op. Daarna fietste ik met Remi naast mij en Emily op de achter-zitting van mijn fiets, terug naar huis. Weer thuis haalde ik Emily van mijn fiets af. Remi en ik zette onze fietsen in de schuur en stapten via de achtertuin en de schuifdeur, de villa weer in. Evenals op de dag ervoor ging Remi in de huiskamer televisie kijken en speelde Emily met haar poppen. Ik maakte het avondeten klaar, en bakte deze keer pannenkoeken. Remi en Emily lustten het maar al te graag, en het eten ruimde ik de vaatwasser in.

Daarna keken Remi, Emily en ik naar een kinderprogramma op de televisie. Even na 19.00 uur kwam Gary thuis. Hij en ik dronken koffie, en Remi en Emily thee, en alle vier keken we naar het nieuws op tv. Daarna bracht ik om 20.00 uur de kinderen naar bed, en in de rest van de avond keken Gary en ik nog naar een soapserie en amusementsquiz, voordat wij zelf ook naar bed gingen.

4 Een Reactie op de Eerste Verdenking

Vrijdag 24 Oktober. Al om 06.50 uur stond ik op. Ik nam vlug een douche en poetste na mij weer te hebben aangekleed, mijn tanden. Daarna wekte ik Remi en Emily, en hielp ik Emily met het wassen, aankleden en tanden poetsen. Remi deed dit allemaal weer zelf.

Ik ging naar beneden en dekte daar de eettafel. Remi, Emily en ik ontbeten eraan, en na het ontbijt ruimde ik de tafel weer af. Daarna gingen Remi, Emily en ik naar de gang, en daar trokken daar onze jassen aan. We gingen naar de schuur in de achtertuin en pakten daar onze fietsen, waarbij ik Emily op de achter-zitting van mijn fiets zette. Remi en ik liepen via de poort naar de straat toe en stapten daar op de fietsen, om naar school toe te gaan.

Nadat ik Remi en Emily in de klassen van de school had afgezet, fietste ik door naar mijn werkplaats. Daar meldde ik mij weer beter. Maar Gustave, de werkleider reageerde verbaasd en zei dat ik beter toch nog thuis kon blijven. Maar ik wilde zo graag werken, en uiteindelijk spraken Gustave en ik af, dat ik tot 12.00 mocht blijven werken.

Tijdens het werken aan de lopende band vroegen enkele collega's echter nieuwsgierig naar de toestand in mijn huis. Ik vertelde ze alleen wat nodig was, en gaf enkel antwoord op vragen naar informatie, die de collega's iets aangingen. Bij Johan ging dit echter moeilijk, want hij bleef doorvragen.

Daarom was ik ook blij, dat ik om 12.00 uur weer naar huis kon gaan. Ik fietste terug naar mijn villa en lunchte daar in de keuken aan de eettafel. Daarna keek tot 14.45 uur televisie, en vervolgens ging ik weer naar buiten en stapte ik op mijn fiets. Ik fietste naar de school en haalde daar Remi en Emily op. We gingen daarna naar de plaatselijke supermarkt toe, en daar deed ik wat boodschappen. Vervolgens fietsten wij weer naar huis.

Eenmaal weer thuis begon ik het avondeten te koken. Ik maakte capucijners met spek en aardappelen, wat Emily graag at. Maar Remi klaagde dat hij geen capucijners lustte, en ik zei daarop tegen hem dat hij er maar beter een flink deel van op kon eten, of dat hij anders zonder eten naar zijn kamer zou gaan. Uiteindelijk at hij de helft van zijn capucijners op. Tja, Remi is nog heel jong. Hij zegt dan wel eerlijk wat hij denkt, maar heeft niet altijd door dat hij sommige mensen dan kwetst. Hij moest dus nog veel leren.

Rond 19.00 uur kwam Gary deze avond thuis. Ik warmde voor hem het avondeten op, en zette daarbij koffie. Nadat ik Remi en Emily om 20.00 uur

weer in bed had gestopt, keken Gary en ik naar een soapserie op de televisie.

Vlak na de soapserie ging opeens mijn telefoon. Ik werd gebeld. Ik nam op, en zei: 'Met Mikella?'

'Hoi Mikella!,' klonk een mannenstem, nogal not-amused.

Ik schrok. Ik herkende die stem, als die van die strontvervelende Patrice.

Ook werd ik nerveus en bang. 'Heu Patrice, jij?' reageerde ik.

'Ja Mikella! Ik ben het, Patrice!,' bevestigde Patrice. 'Zeg, gaat alles wel goed met jou?!'

Ik twijfelde over mijn antwoord. 'Uh..., ja!,' stamelde ik. 'En met jou?'

'Mmm. Ja, wel goed,' antwoordde Patrice. 'Maar ik ben niet blij met wat jij nu met mij hebt gedaan. De politie is bij me geweest, en vertelde tegen mij, dat jij mij verdenkt van een diefstal in jouw woning!'

Nu wist ik even niet was ik moest zeggen. Het was confronterend. 'Ja..., maar ik dacht aan jou. Jij weet toch, dat je mij vroeger op school pestte? Daarom vermoed ik dat,' probeerde ik hem duidelijk te maken.

'Oh? Nou, dan zit jij er goed naast Mikella! Ik heb nooit bij je ingebroken!,' ontkende Patrice echter. 'En ik heb jou nooit echt gepest op school. Wij dolden daar graag met elkaar, en het valt mij eerlijk gezegd zwaar van je tegen, dat je mij van pesten beschuldigd en van diefstal verdenkt'.

Ik was ervan overtuigd, dat hij juist loog. Ik werd boos. Maar ik besloot om hem te vertellen wat er gaande was. 'Oh ja? Er zijn twee dagboeken gestolen, Patrice! Twee dagboeken!,' zei ik.

'Ja, dat weet ik,' reageerde Patrice. 'De politie heeft mij zoiets verteld. 'Maar ik heb nooit geweten dat jij een dagboek bijhield'.

Dat laatste klopte sowieso niet. 'Jawel Patrice! Jij wist heel goed van het bestaan van mijn dagboek af!,' riep ik. 'Jij hebt er zelfs een keer in gelezen!'

'Oh?! Nou, dan zal het mij wel zijn ontgaan,' smoesde Patrice. 'Sorry hoor, maar ik ga echt niet alles onthouden! Wat schreef jij dan zo allemaal op in je dagboek?'

Ik was niet van plan om alles uit te leggen. 'Dan zijn jouw zaken niet Patrice!,' zei ik. 'Ik kan je alleen zeggen, dat ik dingen opschreef die ik vroeger meemaakte'.

'Oh? Dus jij hebt vast iets over mij opgeschreven?,' veronderstelde Patrice. Deze reactie beviel mij niet. 'Hé! Zo praat je niet tegen mij, hè?! Als je mij alleen maar opbelt om dit soort rotvragen te stellen, kun je het beste maar ophangen!,' snauwde ik. 'Of zal ik nog eens de politie op je afsturen?'

Schijnbaar schrok Patrice hiervan. 'Oh..., maar het is helemaal niet mijn bedoeling om jou lastig te vallen,' verdedigde hij zich. 'Ik vind het juist heel vervelend, wat er bij je is gebeurd. Ik hoop dat die inbreker gepakt wordt'.

Ik dacht even na. 'Ik geloof niet Patrice! Jij treiterde mij vroeger, door steeds op mij in te praten dat ik lelijk zou zijn en nooit de ware liefde zou tegenkomen! Nou, ik ben blij dat jij je hebt vergist!,' riep ik. 'Ik ben nu getrouwd met Gary!'

Even werd het stil aan de lijn. Het leek alsof Patrice op zijn neus keek. 'Oh? Ja, maar dat wist ik al,' zei hij echter. 'Nou ja..., ik ben toch blij dat het goed met je gaat, en dat jij alsnog getrouwd bent. Maar hou je toch niet zo bezig met al die vervelende dingen uit het verleden. Daar wordt je echt niet gelukkig van, en je huwelijk met je man ook niet'.

Dat laatste had hij niet moeten zeggen. 'Stop met dat negatief praten over mijn huwelijk!,' riep ik. 'Ja?!'

'Mikella, nou je doe je het weer hè?,' zei Patrice echter. 'Je fokt jezelf weer op. Doe toch gewoon rustig, beheers je!'

Wie heb je aan de lijn Mikella?,' vroeg Gary op dat moment. Hij zat naast mij op de bank.

'Patrice!,' antwoordde ik. 'Hij is boos, omdat ik de politie heb gebeld'.

'Wat?! Patrice?,' reageerde Gary. 'Die heeft wel lef! Niet te geloven! En hij een van mijn klanten bij mijn tandartspraktijk'.

Dit verbaasde mij. 'Wat, hij?! Maar Gary, dat is die Patrice die me jarenlang op school treiterde! Hij sprak steeds op mij in, dat ik nooit de ware liefde zou tegenkomen!,' vertelde ik.

'Wat? Was hij dat?,' reageerde Gary verbaasd. 'En als tandartscliënt is hij altijd zo beleefd. Hoe klinkt hij aan de lijn dan?'

'Not-amused,' antwoordde ik. 'Maar hij zegt dat hij mijn dagboek niet heeft gestolen, en dat ie het vervelend voor mij vind. En hij zei ook dat hij hoopt, dat de dader zal worden gepakt'.

Gary keek mij serieus aan. 'Oh? Nou, dan lijkt het alsof hij de inbreker niet kan zijn,' zei hij. En dat ie spijt heeft van wat ie jou vroeger heeft aangedeeld'.

Het laatste kon ik mij niet voorstellen. 'Gary, jij weet lang niet alles over hem! Hij pestte mij zo geraffineerd!,' probeerde ik hem uit te leggen.

'Ja, maar dat doet bijna elke pestkop,' zei Gary echter. 'En over geraffineerd gesproken; wij deden toch ook veel dingen stiekem? En we hielden dat vaak geheim, om zo een mooie toekomst te krijgen. En nog niet zo lang geleden vertelde jij mij toch over eerdere vriendjes van je?'

'Gary, daar weet jij niet alles van!,' protesteerde ik. En ik zette mijn telefoon weer tegen mijn gehoor. 'Patrice! Patrice! Ben je daar?,' vroeg ik. Helaas! De verbinding was weg. Patrice had wellicht het meningsverschil tussen Gary en mij gehoord, en had de verbinding verbroken.

'Zie je nou wel? Die Patrice had denk ik geen zin meer om naar je verwijten te luisteren,' zei Gary direct. 'Hij zal de inbraak vast niet gepleegd hebben'.

Dit viel mij tegen van hem. Het was net alsof hij mij een ongelijk inwreef.

‘Hoe durf jij dit te zeggen?’, vroeg ik. ‘Jij weet daar niks van!’

‘Mikella, Patrice is getrouwd. Hij heeft geen reden om in te breken!’, beweerde Gary.

‘Oh ja? Wie dan wel?’, vroeg ik terug. ‘Of moet jij alles weer beter weten?’

Ik dacht dat jij achter me stond. Maar nee! Jij trekt gewoon die pestkop van een Patrice voor!’, riep ik.

‘Dat is niet waar Mikella!’, protesteerde Gary. ‘Patrice heeft nooit iets verkeerd over jou gezegd, en hij betaalt altijd netjes zijn rekeningen op tijd, net als de andere klanten’.

‘Oh, zit dat zo?! Dus jij geeft meer om het geld?’, vroeg ik boos. ‘Gary, laat die Patrice toch zijn hulp bij een andere tandarts zoeken, ja?!’

‘Nee! Doe toch niet zo kinderachtig Mikella!’, reageerde Gary echter.

‘Patrice is...’.

Nu werd ik kwaad. ‘Wat?! Ik kinderachtig?!’, raasde ik. Ik pakte een glas van de tafel en smet die op de grond kapot. ‘Kijk! Dit komt ervan als jij niet achter me staat, en iemand die mij het leven zuur maakt voortrekt!’ Gary schrok. Sprakeloos keek hij mij aan.

‘Nou, zeg dan wat!’, drong ik hem aan. ‘Jij wil dit nu vast niet opruimen?!’

‘Ja, inderdaad!’, antwoordde Gary. ‘Zomaar iets kapot gooien, waar jij en ik samen voor gewerkt hebben’.

‘Samen?! Noem jij ons samen?! Noem jij ons zo, als jij het eens bent met Patrice, terwijl je weet dat hij mij gepest heeft?!’, riep ik.

‘Mikella. Iedereen moet een tweede kans krijgen,’ sprak Gary echter.

Natuurlijk dacht ik hier niet zo over. ‘Die Patrice verdient geen tweede kans!’, hamerde ik. ‘Jij hebt hem niet eens op school meegemaakt!’

‘Dat weet ik Mikella. En ja, ik kan het mij voorstellen dat je Patrice van de inbraak verdenkt, maar hij heeft het denk ik niet gedaan!’, hield Gary toch nog vol. ‘Ik begrijp ook wel dat je heel veel waarde aan je dagboeken hecht, want ik zou van slag raken als ik een dagboek heb, en die verdwijnt’.

‘Gary, jij begrijpt het niet! Patrice is zover bij mij gegaan, dat ik hem gewoon haat!’, probeerde ik hem duidelijk te maken.

‘Ja Mikella, dat weet ik,’ zei Gary weer. En hij sloeg een arm om mij heen.

Toen moest ik opeens huilde. Gary probeerde mij te troosten, en na een paar minuten lukte dit. Daarna vroeg ik aan hem, of hij Patrice naar een andere tandarts zou willen sturen.

Maar Gary liet mij daarop los. Hij zei: ‘Mikella, zo werkt zoiets niet. Ik kan hem wel vertellen waarom jij hem van de inbraak verdenkt, maar ik kan hem niet verbieden om zich door mij te laten behandelen. Dat is discriminatie’.

Dit wilde ik juist niet horen. 'Ja, maar ...,' probeerde ik. Maar Gary praatte verder. 'En dan..., dan krijgen wij problemen zoals imagoschade. Als ik Patrice wegstuur, komt hij in een recht, dat hij ons mag aanklagen. En wil jij dat, dat in de kranten komt te staan en mijn klanten dat dan lezen? Die krijgen dan een negatief beeld over ons en lopen weg, en dan kan ik mijn tandartspraktijk wel opdoeken. En als wij dan pech hebben, gaat het bedrijf nog failliet ook,' zei hij. 'En dan blijven we met een enorme schuld achter, en kunnen wij alles gaan verkopen om daar weer van af te komen. Ons huis, onze sauna en wie weet onze auto. Dan is de gouden toekomst kapot..., voor jou en voor de kinderen. Is dat wat je wil?!' Ik schrok toen ik dit hoorde. 'Nee!,' antwoordde ik. 'Nou dan! Denk toch eerst goed na!,' benadrukte Gary. 'Ik snap heus wel dat je Patrice niet kan luchten, maar wij zijn ook deels afhankelijk van hem'.

'Het is gewoon niet eerlijk!,' zei ik terug. Gary keek me serieus aan. Hij nam mij weer in mijn armen en troostte mij opnieuw. Maar na een paar minuten vroeg hij: 'Kun je Patrice niet beter even terugbellen? Dan kan jij hem uitleggen, wat jou dwarszit'.

Dit wilde ik juist niet. 'Nee, ik denk er niet aan!,' reageerde ik. 'Oh? En waarom niet?,' vroeg Gary. 'Heeft Patrice dan dingen gedaan die nog veel erger zijn?,' vroeg hij. 'Heeft hij vroeger aan je gezeten?'

'Nee!..., nee!,' gaf ik als antwoord. 'Hij heeft mij niet aangerand..., en ook niet geslagen. Hij was ..., gewoon ontzettend vervelend'.

'Oh? O.k. Maar bel hem dan toch gewoon op,' drong Gary mij aan. 'Als jij hem vertelt wat jou dwarszit, zal hij daar heus wel begrip voor opbrengen. Dat kun je veel beter doen, dan enkel verwijten naar hem toe te slingeren'. Dit liet mij even nadenken. 'O.k...., o.k., ik vertel het hem,' zei ik. 'Maar hoe moet ik dat doen? Straks lacht die Patrice mij weer uit'.

'Dat doet hij niet,' veronderstelde Gary echter. 'Als jij het hem vertelt, ben je in ieder geval je frustratie kwijt. Dan hoeft jij je in ieder geval niet meer zo kwaad te maken en zul jij je ook weer een stuk rustiger voelen. Ik wil gewoon dat jij gelukkig bent'.

'Ja, maar ik ben gelukkig met jou' verdedigde ik mij. 'Dat weet je toch?'

'Ja, dat weet ik. En ik ben ook gelukkig met jou,' zei Gary glimlachend. 'Maar ik wil je zien lachen. Dan weet ik dat jij gelukkig bent. Kun jij dat zijn, als je nooit tegen Patrice kan zeggen wat jij hem kwalijk neemt?'

Weer dacht ik even na. 'Nee!,' gaf ik als antwoord. 'Nou dan! Het is gewoon beter dat Patrice dat wel weet,' benadrukte Gary. 'Bel hem op en vertel hem wat jouw dwarszit. Dan ben jij je ei kwijt, en wie weet, toont hij ook werkelijk spijt. En ons tandartspraktijk blijft dan goed

draaien, zodat ik dan genoeg geld blijf verdienen voor het mooie bestaan van jou en onze kinderen. Dat wil je toch?’

‘Ja!’ reageerde ik. Ik dacht nog even na, en pakte daarna mijn telefoon om het nummer van Patrice te bellen.

Al vrij snel nam hij op. ‘Met Patrice,’ zei hij.

‘Heu Patrice, met Mikella weer,’ zei ik. ‘Uh..., sorry dat ik zo tegen je tekeer ging en jou beschuldigde’. Ik kwam hierbij moeilijk uit mijn woorden.

‘Oh? Ja..., ik schrok er nogal van. Maar ik begrijp het ergens wel,’ reageerde Patrice. ‘Ik kan mij goed voorstellen dat je nog steeds boos op me bent. Ik zei vroeger nogal rare dingen tegen jou’.

‘Ja, dat kun je wel zeggen,’ reageerde ik weer.

‘Dat spijt me, Mikella,’ verontschuldigde Patrice zich.

‘Oh? O.k.. Maar waarom pestte je mij dan?’, vroeg ik hem.

Even werd het stil aan de lijn. ‘Wil jij dat echt weten? Ik kan het je wel vertellen, maar ik denk dat ik dat toch beter niet kan doen. Ik kan jou er ook pijn en verdriet mee doen,’ beweerde Patrice.

Ik wilde het gewoon weten. ‘Patrice, vertel het mij maar gewoon,’ zei ik.

‘O.k., o.k.. Kun jij je nog herinneren, dat je op school ontzettend zelfverzekerd was?’, vroeg Patrice.

Deze vraag verbaasde mij. ‘Nee! Dat gevoel heb ik helemaal niet gehad,’ antwoordde ik. ‘Hoe kom je daarbij?’

‘Nou, je zei vaak dat je erg mooi was, en dat straalde jij ook uit. Als vele jongens om jou vochten, dan vond je dat geweldig,’ beweerde Patrice.

Dit vond ik niet zo leuk. ‘Ja hoor, daar gaan we weer!’, reageerde ik.

‘Oh? Je wilt dat ik erover op hou?’, veronderstelde Patrice. ‘O.k.. Maar dan kan ik jou nooit vertellen, waarom ik zo vervelend tegen je deed’.

Hierop dacht ik even na. ‘Toch wil ik het weten,’ zei ik.

‘Goed, ik zal het je vertellen,’ zei Patrice. ‘Ik had op een school het gevoel, dat jij een onaantastbare positie had, alsof je een prinses was. Jij kreeg zoveel aandacht van je klasgenoten en hoefde daardoor weinig te doen, om te krijgen wat jij wilde’.

‘Ja, maar dat komt omdat ik er eigenlijk altijd mooi uitzag,’ vertelde ik.

‘Gary zegt dat dagelijks tegen mij’.

‘Oh? Nou, fijn dat hij zoveel van je houdt. Maar jij genoot op school zo veel van de aandacht. Een jongen als ik moest daar dagelijks voor vechten, en dat vond ik niet eerlijk,’ vertelde Patrice verder.

‘Oh? Waarom vond je dat niet eerlijk?’, vroeg ik.

‘Omdat mannen als ik zo veel meer moeite voor jou moesten doen, dan jij voor de mannen. Ik voelde nauwelijks liefde toen der tijd, in ieder geval

veel minder dan jij ooit zal hebben gevoeld. En ik vond dat het gelijk moest zijn. Daarom pestte ik jou,' vertelde Patrice.

Nu begreep ik hem. 'Oh, dus jij was jaloers?,' veronderstelde ik.

Patrice zweeg even. 'Ja, ik denk het,' antwoordde hij vaag. 'Ik voelde mij geroepen om rechtvaardigheid op school te brengen. Ik was ervan overtuigd dat ik dat kon doen, door de mensen die teveel liefde kregen voor wat zij aan de anderen teruggaven, bang en onzeker te maken'.

'Aha?! Dus daarom pestte jij mij?,' reageerde ik. 'Weet jij wel dat je daar meisjes mee in de vernieling kan jagen? Zij kunnen echt kapotgaan aan dit, hè?!'

'Ja..., ik begrijp het Mikella,' gaf Patrice toe. 'Jij bent er ook niet voor niets achter gekomen. Maar ik voelde dat die inpraatmethodes van mij nodig waren, om mensen van een arrogante houding af te halen. Maar ik ben er blijkbaar te ver mee gegaan'.

'Ja, dat ben jij zeker,' benadrukte ik. 'Maar vond je mij echt arrogant?'

Patrice zweeg weer even 'Ja..., ik had dat gevoel gewoon. En het spijt mij dat ik het je weer moest zeggen. Het inpraten op jou spijt mij echt,' stamelde hij.

'Tja. Maar daar kom je nu wel erg laat mee,' zei ik als reactie.

Weer werd het even stil aan de lijn. 'Ja, ik hoop dat je het mij kan vergeven, hoe vreselijk het ook voor jou is geweest,' zei Patrice.

'Ja, vreselijk was het inderdaad,' antwoordde ik. 'Maar aan de andere kant. Jij gedraagt je wel netjes als klant bij de tandarts, volgens Gary'.

'Oh, dat vind ik fijn om te horen. Dank je,' reageerde Patrice. 'Ja, hij is een aardige tandarts, en hij doet zijn werk goed'.

Dit hoorde ik weer graag. 'Oh, aardig van je, dat jij dat zegt,' zei ik. 'Ja, ik bof maar met zo'n knappe lieve man'.

'Nou..., uh ja. Dan is het in ieder geval toch nog goed met jou gekomen,' zei Patrice. 'Fijn! Maar even serieus. Denk jij nog steeds, dat ik je dagboeken heb gestolen?'

Ik dacht even na over mijn antwoord. 'Nou..., ik dacht dat jij die inbreker kon zijn, omdat je mij vroeger flink pestte op school. Maar qua gedrag klink jij nu zo anders. Ik moet jou wel het voordeel van de twijfel geven,' zei ik.

'Oh? Daar ben ik echt blij mee, dat je mij toch nog een kans wil geven,' reageerde Patrice. 'Nee, ik heb echt niks meer tegen jou..., sorry!'

Deze uitspraak deed mij glimlachen. 'Het lijkt alsof jij het meent,' zei ik.

'Ik meen het ook. Als ik nou eens wist wie die inbreker was, dan pak ik hem voor je'. beweerde Patrice

Dit vond ik lief van hem, maar ik kon het haast niet geloven. 'Wat? Meen jij dat?,' vroeg ik.

‘Ja, echt waar’ antwoordde Patrice.

‘Je klinkt nu echt als een vriend,’ zei ik.

‘Dank je! Ja, als het kon zou ik de dader graag op willen sporen,’ beweerde Patrice. ‘Het is gewoon heel gemeen om dagboeken van anderen te stelen en daarin te gaan wroeten. Ik zou zoiets nooit tolereren!’

Ik dacht nu weer even na. ‘Patrice, maak jij je maar niet druk. De dader wordt heus wel gepakt,’ probeerde ik hem te berusten.

‘Nou..., daar ik twijfel aan,’ zei Patrice.

‘Dat moet je nou niet doen Patrice,’ zei ik weer. ‘Als je continu twijfelt, ben je nooit zeker van je zaken. Je zou het beste kunnen stoppen met altijd zo serieus op te letten, met wat wel en niet terecht is’.

‘Ja..., maar rechtvaardigheid is belangrijk,’ argumenteerde Patrice.

‘Patrice, niet alles is rechtvaardig. Deal daarmee! Dat is het beste. Of wil jij je zo blijven voelen zoals je op school was?’, stelde ik hem voor.

‘Ontevreden, gefrustreerd en onbegrepen? Want zo voel jij je, als je alleen maar negatiefs achter iets zoekt. Jij en ik hadden vrienden kunnen zijn’.

Patrice twijfelde echter hieraan. ‘Nou, dat weet ik zo net nog niet,’ zei hij.

‘Ja, maar ik wel! Maar was jij nou wel of niet gelukkig op school?’

Patrice lachte een beetje. ‘Ja..., ik ben tegenwoordig gelukkiger dan toen. Maar dat komt ook, omdat ik nu samenwoon met Nina, mijn geliefde,’ zei hij. Sinds anderhalf jaar geleden ben ik met haar getrouwd, en zij is nu zelfs in verwachting’.

Het laatste verbaasde mij. ‘Oh, o.k.? Nou, leuk voor je,’ zei ik als reactie.

‘Ja..., ik en Gary hebben inmiddels twee kinderen, Remi en Emily’.

‘Ja, zoiets heb ik een keer gehoord,’ zei Patrice. ‘Maar zou jij het leuk vinden, als ik met Nina een keer bij jullie op visite kom?’

Ook deze vraag verwachtte ik niet. ‘Sorry Patrice, maar jij overvalt me nu. Ik vind het daar nog echter te vroeg voor,’ gaf ik als antwoord.

Even werd het stil. ‘Mmm. Ja, ik begrijp het. Het is ook wel een abrupt voorstel,’ gaf Patrice toe.

‘Och! Ja, ik vind dit gewoon te snel gaan,’ legde ik uit.

‘Oh? O.k.. Ja, dan denk ik dat ik het wel begrijp,’ reageerde Patrice. ‘Ik zal je niet langer ophouden Mikella. Veel sterkte! En ik hoop echt dat die inbreker snel wordt gepakt. Wil jij Gary de groeten van mij doen?’

‘Is goed! Zal ik doen,’ beloofde ik.

‘Fijn! Dat vind ik echt tof van je,’ zei Patrice. ‘Nogmaals sterkte, en tot ziens. Moge de inbreker snel worden opgepakt’.

‘Ja, ik hoop het ook,’ zei ik. ‘Nou Patrice, tot ziens! Houdoel!’

‘Ja, tot ziens!’, zei Patrice.

En zo eindigde ons telefoongesprek. Ik drukte weg en stopte mijn telefoon weg.

‘Dus het gesprek is goed gegaan?’, veronderstelde Gary.

Ik keek hem aan. ‘Ja, beter dan ik heb gedacht,’ antwoordde ik. ‘Die Patrice schijnt mijn boosheid wel te begrijpen, en zei dat hij spijt heeft van wat hij vroeger tegen mij heeft gezegd. Hij hoopt ook dat de inbreker snel gepakt wordt’.

‘O.k.? Nou, dat is fijn om te horen,’ reageerde Gary tevreden.

‘Ja, maar meent hij het ook wel echt?’, vroeg ik, toch nog onzeker. ‘Aan de lijn klonk hij heel vriendelijk, nadat wij wat hadden uitgepraat’.

Kortom, ik kon het haast niet geloven dat Patrice zo drastisch veranderd was. Hij klonk dan wel niet meer als die vreselijke vervelende Patrice van op school, maar mijn gevoel zei dat het toch nog mogelijk kon zijn, dat hij de inbreker was. Mij was bijgebleven, dat Patrice zo geraffineerd kon liegen. Hij heeft op school vele leugens gebruikt, om zijn pesterijen te maskeren. Hij was echt de vervelendste persoon, die ik voor de inbraak in de villa van mij en Gary heb gekend.

5 Een Inbraak, Ergens Anders

Zaterdag 25 Oktober. In de ochtend ging ik met Remi en Emily naar de binnenstad, om daar inkopen te doen. Ik kocht daar bij de markt een brood, een pond kaas, twee kilo sinaasappelen en een pot zure haring, en in een schoenenwinkel nieuwe schoenen voor Remi.

In de avond van deze dag gingen Gary en ik met de kinderen naar het huis van mijn vader en mijn moeder toe. Mijn moeder, Jeanette vierde daar haar achtenzestigste verjaardag. Gary en ik hadden voor haar een bos bloemen en een fles rode wijn gekocht, en gaven die aan haar, toen zij ons verwelkomde in haar huis en die van mijn vader.

Jeanette, mijn moeder en Jean, mijn vader (70 jaar oud) woonden in een historische boerderij, gelegen aan de rand van Lommel. De boerderij stond langs een hoofdweg, en het woongedeelte zat in het voorste deel van de hoeve. Achter de voordeur zat een gang, en in de linkerhelft ervan leidde een steile trap omhoog. Achter de gang leidde een deur naar een tweede gang, en daarin stond een leestafel met een paar stoelen, en een boekenkast. Een deur achter de leesgang leidde naar de keuken, en rechts van de leesgang zat een deur naar de huiskamer.

De huiskamer was vrij groot. In het midden stond daar een donkerbruine tafel, met daaromheen drie bruine stoelen en twee leren banken. Naast de deur stond een kast tegen de muur, met daarop een televisie, en aan de muren hingen schilderijen. Een schilderij ervan beeldde één mooi landschap uit, met op de voorgrond een fietsende wielrenner op de weg, en op de achtergrond een boerderij en een weide. Het schilderij bleek in de jaren '80 van de twintigste eeuw geschilderd te zijn, door Willy.

Willy is een oom van mij, een jongere broer van Jeanette. Hij was van 1968 tot 1982 wielrenner en fietste van 1974 tot 1977 bij de professionals. Zijn profcarrière dankte hij aan het winnen van een driedaagse amateurwedstrijd in 1973, *De Ronde van de Belgische en de Nederlandse Kempen*. Hij nam er toen voor de vierde keer aan deel, en verraste door in de tweede rit, een tijdrif over 14 kilometer van Eersel naar Luykgestel, de tweede tijd te rijden, achter ene Thomas van der Donck. In de derde rit over 96 km ontsnapte Willy met drie andere renners uit het peleton, en zij finishten met 30 seconden voorsprong op een groep met van der Donck erin. Willy won de koers, en een van zijn medevluchters won de rit.

Willy (nu 66 jaar) was ook op de verjaardag van Jeanette aanwezig. Ook mijn drie jaar jongere zus Xandra was erbij, en haar vriendje Jésus. Jésus

was van Spaanse afkomst en woonde al zes jaar met Xandra samen. Zij hadden samen een tweejarig dochtertje, Senna.

Het was een nogal nerveuze verjaardagsfeest, waarbij mijn vader en moeder eerst vooral met Xandra spraken. Op een gegeven moment begon ik over de inbraak in het huis van Gary en mij te praten, en ik vertelde daarbij dat er geen geld gestolen was, maar wel mijn twee dagboeken. Mijn moeder schrok hiervan. 'Wat?! Jouw twee dagboeken gestolen?,' reageerde zij. 'Maar waarom heb je ons dat niet meteen vertelt? Je kan ons alles zeggen, dat weet je toch?'

Ik werd nerveus. 'Jaja, dat weet ik ook wel. Maar u bent jarig en wil toch ook een leuk feest? Ik wilde jullie niet onrustig maken,' vertelde ik.

Jeanette, mijn moeder keek mij bedenkelijk aan. 'Dat begrijp ik Mikella, dat begrijp ik. Maar vertel het ons toch, wanneer jij problemen hebt. Wij kunnen je altijd helpen,' zei ze.

Dat laatste klopte echter niet helemaal. Toen ik nog een kind was, duldde mijn moeder nauwelijks klachten van mij, zelfs als het klopte wat ik zei. Zo kreeg ik van haar wel eens een paar tikken, als ik haar vertelde dat ik door een ander meisje werd gepest. Mijn moeder zei dan dat zij al genoeg sores aan haar hoofd had, en dat ik dat vervelende meisje maar te baas moest zien te worden.

Ook mede daardoor was mijn jeugd niet altijd mooi. Ik had het hard te halen. Daarnaast was Patrice niet de enige die mij op school pestte, maar waren daar ook de laffe meelopers. Ik ben dus blij dat ik allang niet meer op school zit, en dat ik ben weg verhuisd uit het huis van mijn ouders.

Toch bleven Gary en ik met de kinderen best lang op het verjaardagsfeest van mijn moeder. Pas rond 23.30 uur stonden wij op en namen we afscheid van haar en mijn vader, mijn zus Xandra en Jésus, en ome Willy. Wij pakten onze jassen, gingen weer naar buiten en stapten daar in de auto, waarna we nog zwaaiend naar mijn moeder wegreden.

Op de zondag erna gingen Gary en ik met Remi en Emily naar de ouders van Gary toe. Zijn vader, Jerome en moeder, Irene waren allebei rustige mensen. Gary en ik vertelden ook aan hun over de inbraak in onze villa, en zij reageerden daar best kalm op. Wel maakten zij zich ook zorgen, en zij hoopten dat dader snel gevonden zou worden. In ieder geval was de sfeer bij hun beter dan bij mijn ouders.

Op de maandag stonden Gary en ik weer vroeg op. Hij ging weer naar zijn tandartspraktijk. Ik maakte Remi en Emily wakker, en hielp Emily met het wassen en aankleden. Daarna dekte ik voor haar en Remi de tafel. Na het ontbijt bracht ik ze allebei naar school en fietste ik daarna door naar mijn

werkplaats. Daar pakte ik van 09.00 uur tot 14.00 uur weer pc's in, en op de dinsdag erna deed ik dat weer, evenals op de werkdagen daarna. In de avond van vrijdag werd ik opeens gebeld, door de politie. Deze vertelde in het telefoongesprek iets over de voetsporen, die bij de inbraak was nagelaten. Maar de politie had niet kunnen achterhalen van wie de sporen waren, omdat de schoenafdruk van de inbreker van het meest voorkomende schoentype afkwam. Zo stonden Gary en ik net als de politie voor een groot raadsel, en ik baalde daar flink van.

Nog een week later, vrijdag 7 November. Die dag werd ik in de avond, rond 21.00 uur gebeld. Remi en Emily lagen toen al in bad, en ik nam op.

'Met Mikella?,' zei ik.

'Hoi Mikella, met Nanette!,' klonk een vrouwenstem nerveus aan de lijn.

'Kan ik jou nu even spreken? Het is dringend'.

Ik dacht even na. 'Oh? Wat is er dan?,' vroeg ik.

'Mikella, er is bij jullie toch een keer ingebroken?,' veronderstelde Nanette. Dit was vreemd. Ik wilde niet dat zij over die inbraak wist. Maar ik aarzelde en zei: 'Ja..., ja, dat klopt. Maar wie heeft jou dat verteld?'

'Suzanne,' antwoordde Nanette. 'Maar daar gaat het niet om. Er is ook bij mij ingebroken'.

Ik schrok van deze uitspraak. 'Wat?! Bij jou ook al?,' reageerde ik.

'Ja! Er is ingebroken in mijn appartement. Iemand is daar binnengedrongen en heeft daar een foto kapotgesneden. Verder is er niks gestolen, maar de foto die is stukgemaakt, is de foto waar jij en Gary samen opstaan,' vertelde Nanette.

Weer schrok ik. 'Wat?! Dat meen je toch niet?,' vroeg ik.

'Jawel Mikella! Die foto met jullie samen erop, is kapotgemaakt,' meende Nanette.

Nu werd ik boos. 'Aargh, godverdomme!,' riep ik. 'Dit moet het werk van die inbreker zijn, die in mijn huis was! Dat kan niet anders!'

'Ja, dat zou zeker kunnen,' reageerde Nanette twijfelend. 'Er waren in ieder geval geen inbraaksporen aan de voordeur van mijn appartement'.

Dit kwam mij bekend voor. 'Aha! Ja, dat was bij mij ook zo, toen er in onze villa werd ingebroken. Het moet die inbreker wel zijn!'

'Mikella! Er was nog iets,' zei Nanette echter.

'Oh ja, wat dan?'

Nanette vertelde: 'Die stukken van die verscheurde foto lagen in een stapeltje op de fotolijst ervan, op de salontafel. Er lag ook Vijftien Euro aan briefgeld bij, en een briefje waarop staat: 'Sorry voor het verscheuren van de foto, Nanette. Ik wilde dit liever niet, en jou dit vervelende besparen.'

Maar Mikella verdient deze aandacht niet. Ik hoop dat jij dit voorval wil vergeten, en dat je het beste van je leven zal maken. Jij bent geen slechte vrouw Nanette’.

Nadat Nanette dit had verteld, dacht ik even na. Maar ik werd ook woedend. ‘Wat?! Gaat die inbreker ook nog manipulerende teksten tegen mij gebruiken?!,’ vroeg ik fel.

‘Dat..., dat weet ik niet,’ stamelde Nanette. ‘Maar die inbreker kent jou, en mij blijkbaar ook. Volgens mij moet ie heel boos op jou zijn. Heb je enig idee wie het kan zijn?’

Ik dacht na. Opeens rinkelde er bij mij iets. ‘Wacht even! Jij woont in Antwerpen, hè? Als die inbreker in jouw appartement wist in te dringen, dan zou ie in de buurt kunnen wonen,’ stelde ik voor.

‘Ja, dat kan. Maar wie zou die inbreker dan zijn?’, vroeg Nanette.

‘Ik sluit niet uit, dat het die Dario is,’ antwoordde ik.

‘Wat?! Darius?’, reageerde Nanette schrikkend. ‘Nee, dat kan niet! Hij is een hele lieve man. Laatst hebben hij en ik nog samen gedronken op een terras, en hij nodigde mij zelfs uit om met hem naar de bioscoop te gaan’. Hier schrok ik weer van. ‘Wat?! Jij met hem naar de film? Maar Nanette, ik zou dat niet doen als ik jou was,’ zei ik. ‘Die man is psychotisch en paranoïde!’

‘Psychotisch?! Mikella, ik weet niet wat jij precies denkt, maar Darius is niet gek, laat staan paranoïde!’, sprak Nanette echter tegen. ‘Hij is juist heel aardig en is romantisch’.

Dit vond ik erg. ‘Wat?! Romantisch?!’, reageerde ik weer.

‘Ja! Dat is hij,’ zei Nanette. ‘Hij doet zo ontzettend zijn best voor mij, en hij vindt mij heel mooi, zegt hij. En dat terwijl andere mannen dat nauwelijks zeggen’.

Dit herkende ik van Darius. ‘Oh? Dus hij zegt ook al tegen je, dat jij zo mooi bent? Nanette, hij manipuleert je! Hij doet nu wel lief tegen jou, maar hij wacht gewoon op de dag waarop hij met je mag vrijen,’ probeerde ik duidelijk te maken.

Nanette waardeerde dit echter niet. ‘Onzin Mikella! Darius manipuleert mij helemaal niet, en hij is geen seksist!’, wierp zij tegen. ‘Wat heb jij toch tegen hem? Waarom haat jij hem zo?’

Even zweeg ik. ‘Nanette, ik moet je iets vertellen. Jaren geleden, toen Darius en ik nog vrienden waren, werd hij opeens verliefd op mij. Maar toen ik hem vertelde dat Gary en ik samen iets hadden, werd hij kwaad. Hij zei toen nog wel dat hij vrienden met mij wilde blijven, maar dat bleek een waanspeltje te zijn. Pas anderhalf jaar later stuurde hij mij een kwaad